

Dziennik Urzędowy C 227 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

6 sierpnia 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I *Rezolucje, zalecenia i opinie*

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2012–2013

Posiedzenia od 18 do 19 stycznia 2012 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 111 E z 18.4.2012.

TEKSTY PRZYJĘTE

Środa, 18 stycznia 2012 r.

2013/C 227 E/01

Konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej (8-9 grudnia 2011 r.) dotyczące projektu umowy międzynarodowej w sprawie unii stabilności fiskalnej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie konkluzji z posiedzenia Rady Europejskiej (8-9 grudnia 2011 r.) dotyczących umowy międzynarodowej o unii stabilności fiskalnej (2011/2546(RSP)) 1

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

2013/C 227 E/02

Łańcuch dostaw środków produkcji rolnej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie łańcucha dostaw środków produkcji rolnej; struktura i konsekwencje (2011/2114(INI))..... 3

2013/C 227 E/03

Brak równowagi w łańcuchu dostaw żywności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie zakłóceń równowagi w łańcuchu dostaw żywności 11

2013/C 227 E/04

Przestrzeń kosmiczna w służbie obywateli

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli (2011/2148(INI))..... 16

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 227 E/05	Unikanie marnotrawienia żywności Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. Jak uniknąć marnotrawienia żywności: strategię na rzecz poprawy wydajności łańcucha żywnościowego w UE (2011/2175(INI))	25
2013/C 227 E/06	Walka z rozprzestrzenianiem się alg Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie walki z rozprzestrzenianiem się alg	32
2013/C 227 E/07	Uznanie Paktu Wysp za oficjalną inicjatywę europejską Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie uznania Paktu Wysp za oficjalną inicjatywę europejską	33

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 18 stycznia 2012 r.

2013/C 227 E/08	Skład liczbowy komisji stałych Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie składu liczbowego komisji stałych.....	35
-----------------	--	----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

2013/C 227 E/09	Wspólnotowy kodeks wizowy ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) (COM(2011)0516 – C7-0226/2011 – 2011/0223(COD)).....	37
	P7_TC1-COD(2011)0223 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 stycznia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy).....	38

Środa, 18 stycznia 2012 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej (8-9 grudnia 2011 r.) dotyczące projektu umowy międzynarodowej w sprawie unii stabilności fiskalnej

P7_TA(2012)0002

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie konkluzji z posiedzenia Rady Europejskiej (8-9 grudnia 2011 r.) dotyczących umowy międzynarodowej o unii stabilności fiskalnej (2011/2546(RSP))

(2013/C 227 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 8-9 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenie wydane przez głowy państw lub szefów rządów strefy euro w dniu 9 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając pakiet sześciu aktów prawnych, tzw. „sześciopak”, oraz dwa wnioski Komisji w sprawie dalszej poprawy dyscypliny fiskalnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając stan negocjacji w sprawie projektu umowy międzynarodowej o ściślejszej unii gospodarczej,
- uwzględniając wkład wniesiony w imieniu Parlamentu przez jego przedstawicieli w grupie roboczej ad hoc,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,

1. wyraża wątpliwości co do konieczności zawarcia takiej umowy międzyrządowej, której większość głównych celów można lepiej i skuteczniej osiągnąć za pomocą środków z zakresu prawa UE, w celu zareagowania w sposób zdecydowany, natychmiastowy i wyważony na aktualny kryzys finansowy i gospodarczy oraz kryzys społeczny w wielu państwach członkowskich UE; niemniej jednak gotów jest pracować na rzecz konstruktywnego rozwiązania;

2. wyraża poparcie dla wkładu wniesionego w prace grupy roboczej ad hoc przez posłów mianowanych przez Konferencję Przewodniczących na przedstawicieli Parlamentu; ubolewa nad faktem, że w obecnej formie projekt umowy międzynarodowej z dnia 10 stycznia 2012 r. nie uwzględnia propozycji Parlamentu Europejskiego; odnotowuje poparcie wielu państw członkowskich dla niektórych propozycji przedstawionych na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2012 r.; rozpatrzy swoje stanowisko po otrzymaniu ostatecznego projektu, co powinno nastąpić w dniu 18 stycznia 2012 r.;

⁽¹⁾ Rozporządzenie w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi, COM(2011)0819 oraz rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych COM(2011)0821.

Środa, 18 stycznia 2012 r.

3. jest głęboko przekonany, że unia walutowa może przeistoczyć się w prawdziwą unię gospodarczą i fiskalną jedynie przy zastosowaniu metody wspólnotowej; przypomina, że UE to projekt polityczny oparty na wspólnych wartościach i silnych wspólnych instytucjach oraz poszanowaniu wspólnych zasad;
4. nalega w szczególności, by:
 - w nowej umowie jednoznacznie uznano nadrzędny charakter prawa UE względem postanowień w niej zawartych;
 - wszystkie środki mające na celu wdrożenie tej umowy były podejmowane zgodnie z odnośnymi procedurami przewidzianymi w traktatach UE;
 - w umowie zachowano pełną zgodność z prawem UE, zwłaszcza w odniesieniu do wartości liczbowych, o których mowa w pakcie stabilności i wzrostu, a w przypadkach, w których umawiające się strony pragnęłyby realizować cele odbiegające od prawa UE, by obowiązkowo stosowano właściwe unijne procedury prawne i nie dopuszczano do zaistnienia podwójnych standardów;
 - wszystkie umawiające się strony, obecni i przyszli członkowie strefy euro, miały takie samo prawo do uczestnictwa w szczytach strefy euro;
 - zagwarantowana została odpowiedzialność demokratyczna poprzez rozszerzenie udziału zarówno Parlamentu Europejskiego, jak i parlamentów krajowych na odpowiednich szczeblach, we wszystkich aspektach koordynacji gospodarki europejskiej i zarządzania nią;
 - forma współpracy parlamentów narodowych i Parlamentu Europejskiego była obowiązkowo zgodna z traktatami unijnymi, w myśl art. 9 protokołu nr 1 do traktatów;
 - w nowej umowie zapisano prawnie wiążące zobowiązanie umawiających się stron do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu dopilnowania, by treść tej umowy została włączona do traktatów najpóźniej w terminie pięciu lat;
5. ponawia apel o Unię będącą jednocześnie unią stabilności i trwałego wzrostu; jest zdania, że dyscyplina budżetowa, mimo iż jest podstawą trwałego wzrostu, nie doprowadzi sama w sobie do uzdrowienia sytuacji oraz że umowa musi być wyraźnym sygnałem, że przywódcy europejscy podejmą równie energiczne działania na obu frontach; nalega zatem, by umowa ta, poza propozycjami dotyczącymi funduszu ratunkowego, obligacji projektowych, podatku od transakcji finansowych w na mocy prawa UE oraz – przy jednoczesnym zapewnieniu dyscypliny fiskalnej – planu wprowadzenia obligacji stabilności, zawierała zobowiązanie umawiających się stron do podjęcia działań propagujących większą konwergencję i konkurencyjność;
6. podkreśla, że jednakowe argumenty instytucjonalne, prawne i polityczne odnoszą się do innych umów wielostronnych zawieranych w następstwie kryzysu finansowego, takich jak europejski mechanizm stabilności; w związku z tym domaga się takiego samego udziału również w tych negocjacjach;
7. zastrzega sobie prawo do wykorzystania wszelkich instrumentów politycznych i prawnych, jakimi dysponuje, aby bronić prawa UE i roli instytucji unijnych, zwłaszcza jeśli pewne elementy ostatecznej umowy będą niezgodne z prawem UE;
8. przypomina Komisji, że ma ona obowiązek odgrywania w pełni swej instytucjonalnej roli strażniczki traktatów;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji głowom państw i szefom rządów, przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Eurogrupy, Komisji oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

Łańcuch dostaw środków produkcji rolnej

P7_TA(2012)0011

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie łańcucha dostaw środków produkcji rolnej: struktura i konsekwencje (2011/2114(INI))

(2013/C 227 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. pt. „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. pt. „Sprawiedliwe wynagrodzenie dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie”⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. pt. „Deficyt białka w UE: jak rozwiązać istniejący od dawna problem?”⁽⁴⁾,
- uwzględniając wstępne sprawozdanie OECD z maja 2011 r. pt. „A Green Growth Strategy for Food and Agriculture” („Strategia ekologicznego rozwoju na rzecz żywności i rolnictwa”) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dane Eurostatu dotyczące indeksów cen środków produkcji rolnej (kosztów środków produkcji) oraz indeksów cen produktów rolnych (cen zbytu)⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 349 TFUE, który ustanawia specjalny system dla regionów najbardziej oddalonych,
- uwzględniając 3. prognozę Stałego Komitetu ds. Badań Naukowych w Dziedzinie Rolnictwa (SCAR) dotyczącą zrównoważonej konsumpcji i produkcji żywności w świecie o ograniczonych zasobach (luty 2011 r.)⁽⁷⁾,
- uwzględniając dokument zespołu ds. międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) pt. „Global Report - Agriculture at a crossroads” („Sprawozdanie globalne – rolnictwo na rozdrożu”),
- uwzględniając sprawozdanie Wspólnego Centrum Badawczego (JRC) z 2008 r. pt. „Low input farming systems: an opportunity to develop sustainable agriculture” („Niskonakładowe systemy rolnictwa: szansa na rozwój rolnictwa zrównoważonego”) ⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdanie JRC z 2007 r. pt. „Consequences, opportunities and challenges of modern biotechnology in Europe” („Konsekwencje, możliwości i wyzwania nowoczesnej biotechnologii dla Europy”),
- uwzględniając sprawozdanie JRC z 2010 r. pt. „Compendium of reference methods for GMO analysis” („Kompedium referencyjnych metod analizy GMO”),
- uwzględniając sprawozdanie JRC z 2010 r. pt. „Impacts of the EU biofuel target on agricultural markets and land use: a comparative modelling assessment” („Wpływ celów UE dotyczących korzystania z biopaliw na rynki rolne oraz użytkowanie gruntów: ocena porównawcza modelowania”),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0297.

⁽²⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 22.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0006.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0084.

⁽⁵⁾ <http://www.oecd.org/dataoecd/38/10/48224529.pdf>.

⁽⁶⁾ http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/statistics/search_database.

⁽⁷⁾ <http://ec.europa.eu/research/agriculture/conference/pdf/feg3-report-web-version.pdf>.

⁽⁸⁾ http://agrienv.jrc.ec.europa.eu/publications/pdfs/LIFS_final.pdf.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wnioski ustawodawcze Komisji dotyczące reformy WPR, które zostały przedstawione w dniu 12 października 2011 r. (COM(2011)625, COM(2011)627, COM(2011)628, COM(2011)629, COM(2011)630, COM(2011)631), oraz wniosek dotyczący rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0421/2011),
- A. mając na uwadze, że znaczna niestabilność cen towarów rolnych i środków produkcji rolnej spowodowała wzrost niepewności dochodów rolniczych i długoterminowych inwestycji dokonywanych przez rolników, zwłaszcza w odniesieniu do regionów odosobnionych, górskich, wyspiarskich i najbardziej oddalonych, w przypadku których czynniki takie jak odległość i izolacja wiążą się z wysokimi kosztami dodatkowymi, co z kolei wywiera negatywny wpływ na dochody rolników z tych regionów,
- B. mając na uwadze, że według Eurostatu całkowity koszt środków produkcji ponoszony przez rolników UE wzrósł w latach 2000–2010 średnio o prawie 40 %, natomiast ceny skupu wzrosły średnio o mniej niż 25 %; mając na uwadze, że wzrost kosztów środków produkcji we wspomnianym dziesięcioleciu osiągnął 60% w przypadku energii i smarów, prawie 80 % w przypadku nawozów sztucznych i polepszaczy gleby, ponad 30 % w przypadku pasz, około 36 % w przypadku maszyn i innego wyposażenia, prawie 30 % w przypadku nasion i materiału sadzeniowego oraz niemal 13 % w przypadku środków ochrony roślin, co podkreśla potrzebę ułatwienia rolnikom dostępu do tańszych środków produkcji rolnej, w szczególności na rynku światowym,
- C. mając na uwadze, że wyższe ceny żywności nie przekładają się automatycznie na wyższe dochody rolników, przede wszystkim ze względu na szybkość wzrostu kosztów środków produkcji rolnej i zwiększającą się rozbieżność między cenami produkcyjnymi a konsumpcyjnymi,
- D. mając na uwadze, że wyższe koszty produkcji i problemy związane z przeniesieniem ich w dół łańcucha dystrybucji żywności prawdopodobnie zagrażą wkrótce dalszej działalności określonych przedsiębiorstw, osłabiając jednocześnie strukturę produktywności w określonych państwach członkowskich, co z kolei pogorszy bilans handlowy, jeśli chodzi o import i zależność od niestabilnych rynków zewnętrznych,
- E. mając na uwadze, że konsumenci obecnie również znajdują się w niekorzystnej sytuacji w tym sensie, że producenci nie są w stanie przenieść gwałtownego wzrostu kosztów środków produkcji na większe przedsiębiorstwa handlu detalicznego, które ze swojej strony przenoszą ten wzrost kosztów na konsumentów, uzyskując wysokie marże zysku,
- F. mając na uwadze, że oczekuje się dalszego wzrostu cen środków produkcji w wyniku niewystarczających zasobów, rosnącego popytu na żywność w gospodarkach wschodzących i realizacji strategii politycznych, które utrudniają rolnikom UE uzyskanie dostępu do tańszych pasz dostępnych na rynku światowym,
- G. mając na uwadze, że produkcję żywności może regularnie zaburzać szereg czynników, w tym wpływ szkodników i chorób, dostępność zasobów naturalnych i kłeski żywiołowe,
- H. mając na uwadze, że rolnictwo UE obecnie w wysokim stopniu zależy od importu środków produkcji – głównie paliw kopalnych, ale także pasz i rzadkich minerałów uszlachetniających glebę, takich jak fosforany – i dlatego jest wrażliwe na skoki cen; mając na uwadze, że budzi to poważne zaniepokojenie co do konkurencyjności rolników UE, szczególnie w sektorze hodowli,
- I. mając na uwadze, że obecna niestabilność cen ma wymiar europejski i międzynarodowy, i że w związku z tym koniecznie należy znaleźć na szczeblu wspólnotowym rozwiązanie korzystne dla łańcucha rolno-żywnościowego, biorąc pod uwagę jego strategiczną rolę w Unii oraz to, że na szczeblu G-20 wymaga się przedsięwzięcia spójnych działań,

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- J. mając na uwadze, że UE staje się coraz bardziej uzależniona od czynników produkcji, które są niezbędne w celu utrzymania rolnictwa w Europie; mając na uwadze, że w związku z tym konieczne należy zaapelować o podjęcie natychmiastowych działań – w formie inwestycji i decyzji podejmowanych na szczeblu wyłącznie politycznym – w celu ograniczenia tej zależności, tak aby zwiększyć wystarczalność żywnościową UE,
- K. mając na uwadze, że UE jest w dużym stopniu uzależniona od importu paliw kopalnych; mając na uwadze, że zwiększenie wydajności zasobów ma kluczowe znaczenie dla realizacji strategii „Europa 2020” i sporządzonego przez Komisję planu działania na rzecz zasobooszczędnej Europy,
- L. mając na uwadze, że produkcja rolna w UE jest w głównej mierze uzależniona od ropy naftowej, a łańcuch dostaw żywności w znacznym stopniu opiera się na dostępności i przystępności tego paliwa; mając na uwadze, że oczekuje się, iż produkcja ropy naftowej na świecie zacznie się zmniejszać o średnio 2–3 % rocznie,
- M. mając na uwadze, że wzrost cen ropy naftowej jest nieodłącznie związany ze wzrostem kosztów środków produkcji rolnej, co z kolei skutkuje wzrostem cen energii, pasz i nawozów, wywierając wpływ na światową produkcję żywności,
- N. mając na uwadze, że produkcja nawozów rolnych jest całkowicie uzależniona od powszechnej dostępności fosforanów; mając na uwadze, że cena fosforanów wzrosła w latach 2007–2008 o 800 % oraz że granica możliwości ich wydobywania zostanie osiągnięta do lat 2033–35, po czym zasoby fosforanów będą coraz bardziej ograniczone;
- O. mając na uwadze, że – zwłaszcza w sektorze hodowli – koszty wzrastają również ze względu na zaostrzenie wymogów związanych z bezpieczeństwem fitosanitarnym, dobrotą zwierząt, ochroną środowiska, higieną i bezpieczeństwem żywności, w wyniku czego konkurencyjność producentów europejskich nadal będzie się zmniejszała w stosunku do konkurencyjności producentów z państw trzecich, którzy nie muszą spełniać tych surowych wymogów,
- P. mając na uwadze, że UE ustanowiła wysoki poziom standardów w zakresie bezpieczeństwa żywności oraz ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, co wpływa na czas i koszty opracowania nowych praktyk i narzędzi w górę i w dół łańcucha żywnościowego,
- Q. mając na uwadze, że konsumenci, w obliczu zmniejszenia się ich siły nabywczej, coraz częściej wybierają produkty, których jakość i standardy bezpieczeństwa są niższe od jakości i standardów bezpieczeństwa produktów pochodzących z UE i których nie można monitorować, w szczególności w przypadku mięsa,
- R. mając na uwadze, że sektor rolny zużywa średnio 42 % ogółu zasobów wody w Europie (88 % w Grecji, 72 % w Hiszpanii, 59 % w Portugalii), że koszty nawadniania, odprowadzania kanałami wody w regionach, w których występują tereny podmokłe, i odwadniania wzrosły w związku z podjęciem działań mających na celu zwiększenie skuteczności technologii nawadniania oraz że część wody zużywanej przez sektor rolny powraca do naturalnego obiegu wody,
- S. mając na uwadze, że cena ziem uprawnych oraz koszty dzierżawy gruntów bezpośrednio wpływają na perspektywy rolnictwa i zdolność młodych osób do rozpoczęcia działalności rolniczej,
- T. mając na uwadze, że koncentracja rynkowa dostawców środków produkcji rolnej jest bardzo wysoka – 6 przedsiębiorstw kontroluje niemal 75 % rynku produktów agrochemicznych, a 3 przedsiębiorstwa kontrolują ponad 45 % rynku nasion; mając na uwadze, że ta koncentracja przyczynia się do utrzymywania wysokich cen nasion i wywiera znaczny negatywny wpływ na różnorodność upraw oraz że udział rolników w procesie kształtowania tendencji cenowych jest ograniczony, mając na uwadze, że wysoka koncentracja rynku, która wywiera dodatkową presję kosztową na rolnictwo, występuje nie tylko w wyższych ogniwach łańcucha produkcji rolnej, lecz także w sprzedaży (detalicznej) środków spożywczych,
- U. mając na uwadze, że na rentowność i konkurencyjność produkcji na małą skalę (uprawy małoobszarowe) nieproporcjonalny wpływ wywierają ustawodawcze i strukturalne zmiany w branżach produkcyjnych oraz że należy zdobyć szerszą wiedzę o wpływie wywieranym przez te zmiany,

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- V. mając na uwadze, że wyższe ceny paliwa, nawozów i pasz są dla rolników głównym czynnikiem wzrostu kosztów,
- W. mając na uwadze, że ze względu na skrajne wahania cen w rolnictwie w całym łańcuchu produkcji żywności i na związane z tym spekulacje finansowe przejrzystość rynku w górę tego łańcucha jest istotna również dla zwiększenia konkurencyjności i odporności na niestabilność cen,
- X. mając na uwadze, że długoterminowe inwestycje w skuteczniejsze środki produkcji i zarządzanie zasobami, w tym energią, glebą i substancjami użyźniającymi, technologią wodną, nasionami i produktami agrochemicznymi, są potrzebne, aby odpowiedzieć na nowe wyzwania gospodarcze i środowiskowe, w tym w kontekście strategii Europa 2020; mając na uwadze, że usługi upowszechniania wiedzy, usprawnienia instytucjonalne i innowacje wpływające na stosowanie środków produkcji, podejścia i umiejętności rolników mają niezwykle istotne znaczenie dla wprowadzania bardziej zasobooszczędnych, zrównoważonych i innowacyjnych systemów uprawy,
- Y. mając na uwadze, że fermentacja gnojowicy jest pożądana ze względu na uprawę roślin i ochronę środowiska, przy czym konieczne jest również stworzenie zachęt do wytwarzania energii z biomasy, co dodatkowo przyczyni się do zrównoważonego rolnictwa,
- Z. mając na uwadze, że rolnictwo – poprzez poprawę efektywności energetycznej – posiada znaczny potencjał w zakresie oszczędności energii i kosztów, którą to oszczędność można jeszcze dodatkowo zwiększyć poprzez lokalne wytwarzanie energii odnawialnej, wykorzystujące cały potencjał źródeł odnawialnych (zwłaszcza energia wiatrowa, słoneczna, z biomasy, biogazowa, biopaliwa, wykorzystanie produktów odpadowych itd.),
- AA. mając na uwadze, że dywersyfikacja i płodozmian mogą przyczynić się do złagodzenia zmiany klimatu oraz umożliwiają zrównoważone stosowanie nawozów sztucznych i pestycydów,
- AB. mając na uwadze, że uprawa wysokobiałkowych roślin strączkowych w UE, a także ulepszone systemy hodowli na wolnym wybiegu ograniczyłyby deficyt białka w UE i jej zależność od importu pasz i mogłyby przynieść znaczne korzyści gospodarcze rolnikom, lecz nie będą uniwersalnym rozwiązaniem służącym zniwelowaniu wielu dysproporcji w łańcuchu dostaw środków produkcji rolnej, a poza tym doprowadziłyby do ograniczenia uprawy innych, bardziej zasobooszczędnych roślin uprawnych,
- AC. mając na uwadze, że samozaopatrzenie siewne może oferować, w określonych okolicznościach i w odniesieniu do konkretnych odmian, alternatywę dla nasion komercyjnych,
- AD. mając na uwadze, że na skutek nieprawidłowego przechowywania i transportu znaczne ilości towarów rolnych są marnotrawione, a w konsekwencji usuwane, wskutek czego nie są już udostępniane jako środki spożywcze lub pasza (FAO, Globalne straty żywności i jej marnotrawienie, 2011 r.);

Rozwiązania ogólne

1. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy przejrzystości cen środków produkcji rolnej oraz zapewnienie, że reguły konkurencji mają zastosowanie i są narzucane zarówno w górę, jak i w dół łańcucha rynku żywności;
2. apeluje o zwiększenie kontroli i poprawę jakości analizy – zarówno na szczeblu UE, jak i międzynarodowym – podstaw gospodarczych wyjaśniających wzrost cen żywności, a w szczególności związku pomiędzy wahaniami podaży i popytu oraz zwiększonych powiązań między ruchami cen energii, środków produkcji i towarów żywnościowych;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

3. apeluje do Komisji o udoskonalenie jej analizy przyczyn skrajnych wahań rynkowych oraz o bardziej szczegółowe wyjaśnienie powiązań między spekulacjami i rynkami rolnymi, a także między rynkami energii i cenami towarów żywnościowych; podkreśla, że powinno to być częścią wysiłków zmierzających do lepszej regulacji rynków finansowych i do zwiększenia ich przejrzystości oraz do poprawy jakości informacji na temat rynków finansowych udzielanych na szczeblu globalnym i UE, które to wysiłki należy uwzględnić między innymi w zbliżającym się przeglądzie dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID) oraz dyrektywy w sprawie nadużyć na rynku (MAD);
4. wzywa Komisję, aby zachęcała do wydajniejszych praktyk agronomicznych i do udoskonalonego, zrównoważonego zarządzania zasobami rolnymi, tak aby zapewnić trwałość i efektywność rolnictwa, ograniczyć koszty środków produkcji i marnotrawstwo substancji użyźniających oraz poprawić innowacyjność, zasobooszczędność, skuteczność i zrównoważony charakter systemów uprawy; jest przekonany, że odnośne działania można by przedsięwziąć w ramach zapowiedzianego europejskiego partnerstwa na rzecz innowacji sprzyjających wydajności i zrównoważonemu rozwojowi rolnictwa; podkreśla potrzebę wykształcenia na rzecz rolników podejścia zintegrowanego, które wprowadza równowagę do wszystkich obszarów rolnictwa (produkcja, środowisko, rentowność, wymiar społeczny);
5. wzywa Komisję do dalszego wspierania zrównoważonego i wydajnego rolnictwa w celu sprostania wyzwaniom środowiskowym i żywnościowym oraz zapewnienia jego dalszej rentowności i konkurencyjności na rynku światowym;
6. z zadowoleniem przyjmuje europejski system monitorowania cen żywności opracowany przez Eurostat oraz utworzenie Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności, które musi obejmować sektor środków produkcji stosowanych w wyższych ogniwach łańcucha produkcji oraz powinno zapewniać większą przejrzystość ewolucji cen środków produkcji i przyczyniać się do wzrostu cen producenta; nalega, aby regularnie składane były sprawozdania z postępów oraz aby konkretne wnioski zostały przekazane Parlamentowi Europejskiemu i z nim omówione;
7. uważa, że producenci pierwotni nie mogą w pełni czerpać korzyści ze wzrostu cen zbytu, ponieważ są one „ściśnięte” między niskimi cenami producenta, które wynikają z silnych pozycji przetwórców i detalistów, a wysokimi cenami środków produkcji, które wynikają ze wzrostu koncentracji przedsiębiorstw wytwarzających środki produkcji;
8. wzywa Komisję do dokładniejszej oceny wpływu prawodawstwa UE na zrównoważony charakter i konkurencyjność europejskiego rolnictwa; uważa, że należy zwrócić uwagę na koszty związane z zapewnieniem zgodności z prawodawstwem UE, a także na ocenę wpływu prawodawstwa UE na dostępność środków produkcji i na ich ceny;
9. wzywa krajowe i europejskie organy do spraw konkurencji, aby zajęły się nadużywaniem dominującej pozycji podmiotów handlowych z sektora agrobiznesu, przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż żywności i przedsiębiorstw wytwarzających środki produkcji oraz stosowały przepisy UE o ochronie konkurencji, w szczególności w sektorze nawozów, w którym rolnicy borykają się z ogromnymi trudnościami w związku z zakupem na zapas nawozów o podstawowym znaczeniu; uważa, że w związku z tym europejskie organy do spraw konkurencji (DG. ds. Konkurencji itd.) powinny rozważyć wszczęcie dochodzenia sektorowego w celu określenia wszelkich praktyk antykonkurencyjnych;
10. podkreśla, że wszystkie działania w tym zakresie wymagają wcześniejszego opracowania obiektywnej i ścisłej definicji niewłaściwych, niesprawiedliwych i antykonkurencyjnych praktyk, tak aby umożliwić ustanowienie niezbędnych szczególnych form regulacji i monitorowania;
11. wzywa Komisję do natychmiastowego szczegółowego zbadania różnic w podejściu 27 krajowych organów ds. konkurencji i w strategiach politycznych oraz do zachęcania do poszukiwania rozwiązań, które uwzględniają wszystkich partnerów zaangażowanych w produkcję żywności i zapobiegają dominującej pozycji jednego ogniw lub kilku ogniw łańcucha środków produkcji lub łańcucha zbytu, która to dominująca pozycja często osłabia pozycję producenta rolnego;
12. uważa, że należy wprowadzić system skutecznej kontroli tego typu praktyk, przy pomocy środków administracyjnych lub prawnych, oraz opracować mechanizm umożliwiający Komisji ocenianie i monitorowanie państw członkowskich, a także wprowadzić kary dla osiągnięcia wystarczającego efektu odstraszającego i terminowości;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

13. zwraca też uwagę, że potrzebny jest ogólnounijny system wymiany informacji na temat dobrych praktyk w zakresie gospodarowania substancjami użyźniającymi, energią, zasobami naturalnymi i innymi środkami produkcji w celu osiągnięcia większej skuteczności i efektywności środków produkcji;

14. apeluje, aby nowa wspólna polityka rolna obejmowała szczególne środki wsparcia na rzecz lepszego i skuteczniejszego gospodarowania zasobami i zrównoważonych praktyk, co ograniczyłoby stosowanie środków produkcji i ich koszty oraz poprawiło zdolność rolników do adaptacji do niestabilności cen, w tym środki wspierające krótkie łańcuchy dostaw środków produkcyjnych i żywności;

15. z zadowoleniem przyjmuje wzmożone zainteresowanie Komisji europejską gospodarką ekologiczną; apeluje, aby kolejny program ramowy w zakresie badań został w znacznej części przeznaczony na badania i rozwój w dziedzinie efektywnego wykorzystywania środków produkcji i zarządzania nimi oraz na zwiększenie skuteczności agronomicznej; podkreśla, że wyniki badań muszą się przekładać na praktyczne wzmocnienie produkcji rolnej poprzez lepsze kształcenie rolników i budowę ich potencjału; podkreśla potrzebę poprawy współpracy między sektorem publicznym i prywatnym, a także organizacjami rolników w tym zakresie, co mogłoby przyczynić się do poprawy jakości przemysłu i jego modernizacji;

16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do bliższego przyjrzenia się roli, jaką mogłyby odegrać spółdzielnie i organizacje producenckie w organizowaniu zbiorowych zakupów środków produkcji rolnej z myślą o wzmocnieniu pozycji negocjacyjnej rolników w stosunkach z przemysłem w górę łańcucha produkcji rolnej;

17. wzywa Komisję, aby lepiej informowała rolników i konsumentów o potrzebie bardziej efektywnego zarządzania energią, wodą i zasobami naturalnymi w całym łańcuchu żywnościowym, tak aby znacznie ograniczyć marnotrawstwo zasobów wodnych i żywności;

18. uznaje, że zrównoważony wzrost jest jednym z głównych priorytetowych celów strategii „Europa 2020” oraz że zależność Unii od paliw kopalnych naraża ją na wstrząsy występujące na tych rynkach; ponownie podkreśla potrzebę zastąpienia owej zależności od wyczerpywalnych źródeł wystarczająco silnymi alternatywami, nie zapominając o równowadze pomiędzy utrzymaniem produkcji żywności a promowaniem wytwarzania energii;

Energia

19. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały inwestycje w oszczędność energii i wytwarzanie energii odnawialnej (energia wiatrowa, słoneczna, biogazowa, geotermalna itd.) w gospodarstwach lub w ramach lokalnych projektów partnerskich, ze specjalnym naciskiem na wykorzystanie odpadów i produktów ubocznych;

20. podkreśla znaczenie przetwarzania obornika, dostarczającego nie tylko energii odnawialnej, lecz również zmniejszającego obciążenie dla środowiska i będącego substytutem nawozu sztucznego w formie koncentratu mineralnego; wzywa Komisję, aby w celu uznania obornika za źródło energii uznała przetworzony obornik za substytut nawozu sztucznego w dyrektywie dotyczącej azotanów;

21. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zadbanie, aby publiczne środki wsparcia na rzecz stosowania biomasy i paliw rolniczych – w tym biogazu – nie przyczyniały się do niezrównoważonej konkurencji między produkcją żywności a produkcją energii, która to konkurencja musi zostać ukształtowana w sposób zrównoważony;

22. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby pomogły rolnikom w generowaniu nowych dochodów, ułatwiając obejmowanie energii i ciepła wytwarzanych z odnawialnych źródeł rolniczych prywatnymi i publicznymi systemami i sieciami energetycznymi;

23. uważa, że skuteczne środki służące oszczędności energii i zarządzaniu nią w gospodarstwach i na poziomie lokalnym powinny być udostępniane w całej UE za pośrednictwem programów rozwoju obszarów wiejskich i opcjonalnych środków ekologicznych zawartych w przyszłej WPR;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

24. wzywa Komisję, aby przeanalizowała koszty energii w różnych istniejących systemach rolniczych i powiązanych z nimi systemach obejmujących dostawy środków produkcji, przetwarzanie i dystrybucję pod kątem wydajności i produkcji, z uwzględnieniem efektywności energetycznej i wykorzystania zrównoważonych źródeł energii, w reakcji na nowe wyzwania;

Polepszacze gleby i środki ochrony roślin

25. apeluje o skuteczne środki i zachęty. np. w zakresie dywersyfikacji upraw, obejmujące uprawę warzyw i płodozmian dostosowane do warunków lokalnych, w ramach reformy WPR po 2013 r., z uwagi na pozytywne skutki, jakie wywiera to na łagodzenie zmiany klimatu, jakość gleby i wody oraz zdolność rolników do obniżenia kosztów produkcji;

26. wzywa również Komisję i Radę do włączenia inwestycji w rolnictwo precyzyjne do ogólnounijnego nieobowiązkowego wykazu środków ekologicznych wynagradzanych w ramach WPR z uwagi na podobne pozytywne skutki tych innowacyjnych praktyk (np. badanie gleby za pomocą systemu GPS) na łagodzenie zmiany klimatu, jakość gleby i wody oraz finanse rolników (przy czym w znacznie ograniczonym stopniu stosowane będą nawozy, woda, polepszacze gleby, środki ochrony roślin i pestycydy, co ograniczy koszty środków produkcji ponoszone przez rolników);

27. podkreśla, że produkcja rolna UE jest uzależniona od importu fosforytów wykorzystywanych do produkcji nawozów, przy czym większość fosforytów jest wydobywana w pięciu państwach na świecie; wzywa Komisję do zajęcia się tą kwestią;

28. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zachęcały – pod warunkiem dogłębnych badań nad ich możliwym wykorzystaniem, odpowiedniego obchodzenia się z substancjami potencjalnie szkodliwymi oraz ścisłych kontroli lub w szczególności pod warunkiem, że recykling w rozumieniu wykorzystania kaskadowego nastąpi po wykorzystaniu termicznym – do recyklingu substancji użyźniających (zwłaszcza fosforanów i azotu) ze strumieni odpadów; w tym kontekście podkreśla, że gnojowica, która spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach dotyczących nawozów i jest przeznaczona do wykorzystania jako nawóz, nie jest produktem odpadowym również w przypadku gdy wcześniej zostanie poddana fermentacji w biogazowni rolniczej;

29. wzywa Komisję do dokładniejszej oceny wpływu zaniechania stosowania środków ochrony roślin na konkurencyjność i zrównoważony charakter rolnictwa europejskiego, ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedniości nadal dostępnych środków oraz wpływu na ceny mniejszej liczby konkurencyjnych produktów na rynku;

30. wzywa Komisję, aby rozważyła sposoby zagwarantowania opłacalności upraw i zastosowań małoobszarowych w przyszłości, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnej kompatybilności i spójności ze wspólną polityką rolną oraz uwzględnieniu wszystkich strategii politycznych związanych z łańcuchem dostaw żywności;

Pasze

31. ponawia apel do Komisji, aby wkrótce przedstawiła Parlamentowi i Radzie sprawozdanie w sprawie możliwości i wariantów zwiększenia krajowej uprawy roślin wysokobiałkowych w UE; podkreśla, że mimo iż zwiększenie krajowej uprawy roślin wysokobiałkowych przyniesie pewne korzyści, to jest mało prawdopodobne, żeby miało ono istotny wpływ na import pasz spoza UE; w związku z tym uważa, że w perspektywie krótkoterminowej trzeba będzie znaleźć inne możliwości zmniejszenia deficytu białka w UE, i w szczególności zwraca uwagę na podstawową rolę importu soi; wzywa Komisję do upewnienia się, że działania te nie zagrażają osiągnięciu ogólnego celu UE dotyczącego bezpieczeństwa żywnościowego pod względem poziomów wydajności i produkcji;

32. raz jeszcze zwraca uwagę na potrzebę wprowadzenia w nowej WPR stosownych środków i instrumentów mających na celu wspieranie rolników, którzy uprawiają rośliny wysokobiałkowe, co może ograniczyć deficyt białka i niestabilność cen w UE, a także poprawić praktyki rolne i żywność gleby;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

Nasiona

33. wzywa Komisję i państwa członkowskie, w kontekście zbliżającego się przeglądu rozporządzenia (WE) nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, aby nadal zapewniały rolnikom możliwość wykorzystywania materiału siewnego produkowanego i przetwarzanego w gospodarstwach, zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, ze względu na wynikające z tego korzyści gospodarcze, kulturalne i środowiskowe oraz wkład w różnorodność biologiczną w rolnictwie, jaki ta praktyka może wnieść;; wzywa w tym kontekście do rzetelnego i wyważonego zbadania zarówno praw do hodowli roślin, jak i obecnych ograniczeń dotyczących stosowania samozaopatrzenia siewnego w celu poprawy i uproszczenia ram prawnych, a także wzywa do zapewnienia odpowiedniej równowagi między potrzebą wprowadzania innowacji a potrzebą zachowania i zwiększenia różnorodności upraw, jak również potrzebą poprawy źródła utrzymania rolników prowadzących działalność na małą i średnią skalę;

34. zauważa znaczenie projektów badawczych dotyczących hodowli odmian roślin, które zachowują swoje cechy w perspektywie długoterminowej, oraz zachęca państwa członkowskie, aby wspierały takie projekty, a ponadto promowały środki zachęcające to uprawy lokalnych roślin pastewnych takich jak len, pszenżyto, wyka lędźzianowata (*Vicia lathyroides*) itd.;

35. wzywa Komisję, aby zastanowiła się nad ustanowieniem europejskiego banku nasion w celu przechowywania i zachowania genetycznej różnorodności roślin, zwalczania utraty różnorodności biologicznej i połączenia różnorodności upraw z dziedzictwem kulturowym państw członkowskich;

36. w świetle zbliżającej się światowej konferencji Rio+20 apeluje o nową inicjatywę UE odnoszącą się do ochrony, do zrównoważonego wykorzystania i do rzetelnego propagowania różnorodności biologicznej w rolnictwie, w celu zwiększenia wartości dodanej rolnictwa;

Ceny gruntów i dzierżawa gruntów

37. wzywa Komisję, aby zbadała wpływ, jaki dzierżawa gruntów i zwiększone ceny zakupu i dzierżawy gruntów wywierają na sektory rolnicze w państwach członkowskich UE;

38. podkreśla, że inwestorzy i spekulanci mogą wykupywać uprawnienia do jednolitej płatności na gospodarstwo po cenach zawyżonych w celu uzyskania strumienia dochodów, jeśli uprawnienia te opierają się na wartościach historycznych lub jeśli można je zbywać bez gruntów, w przeciwieństwie do aktywnej działalności rolniczej; zauważa, że powstałe zakłócenia stanowią istotny koszt produkcji i utrudniają nowym rolnikom rozpoczęcie działalności; wzywa Komisję, Parlament, państwa członkowskie i regiony do dopilnowania, aby podczas reformy WPR w odpowiedni sposób uwzględnić te problemy oraz aby z uprawnień do płatności mogli korzystać wszyscy rolnicy prowadzący aktywną działalność produkcyjną;

39. wzywa Komisję do sporządzenia sprawozdania w sprawie wpływu stopnia zabudowy związanej z rozwojem infrastruktury, budownictwem mieszkaniowym i wykorzystaniem powierzchni wyrównawczych na obciążenie kosztowe gospodarstw;

Woda

40. wzywa Komisję, aby pracowała – w związku z reformą WPR i ramową dyrektywą wodną – nad lepszymi systemami nawadniania i odwadniania oraz magazynowania wody w rolnictwie, które umożliwiłyby bardziej efektywne wykorzystywanie wody oraz obejmowałyby poprawę potencjału w dziedzinach takich jak magazynowanie wody, zbieranie wód opadowych na obszarach suchych i odwadnianie na obszarach wilgotnych, co stanowi sposób na ograniczenie zużycia wody słodkiej, a także środek zaradczy na wypadek zmian w występowaniu opadów w wyniku zmiany klimatu;

41. wzywa Komisję do znalezienia rozwiązań problemu odwodnienia oraz do uwzględnienia przy tym takich czynników jak duże opady, głębokie położenie i woda stagnująca;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

42. w związku z tym zwraca Komisji uwagę na pozytywny wpływ rolnictwa precyzyjnego na zużycie wody (poprzez monitorowanie stanu gleby i prognoz pogody za pomocą systemu GPS) oraz domaga się, aby inwestycje w te i inne innowacyjne rozwiązania, które służą ograniczeniu stosowania środków produkcji takich jak woda, nawozy i środki ochrony roślin, mogły zostać uwzględnione w ramach ekologicznych wariantów przyszłej WPR;

43. apeluje do Komisji i państw członkowskich o lepsze zarządzanie prawami do korzystania z wody i ich ponowny przydział oraz o wzmocnienie wielofunkcyjnych ekosystemów rolnych i systemów rolniczych;

44. apeluje o większe wsparcie na rzecz kształcenia rolników w zakresie efektywnego gospodarowania wodą, odwadniania i nawadniania, w tym praktyczne narzędzia magazynowania wody oraz środki zapobiegające utracie substancji użyźniających lub zasoleniu i zabagnieniu, a także ulepszone systemy wyceniania wody i zarządzania nią na poziomie lokalnym i regionalnym, w celu zapobieżenia marnotrawieniu wody i ograniczenia kosztów środków produkcji w perspektywie długoterminowej; należy również zachęcać do kontrolowania rurociągów wodnych w celu dopilnowania, aby przeciekanie wody nie wpłynęło w istotny sposób na koszty produkcji i jakość produktów;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Brak równowagi w łańcuchu dostaw żywności

P7_TA(2012)0012

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie zakłóceń równowagi w łańcuchu dostaw żywności

(2013/C 227 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. ⁽¹⁾, z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego ⁽²⁾, z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi ⁽³⁾ oraz z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” (COM(2009)0591) i poszczególne załączone do niego dokumenty robocze, a także swoje rezolucje z dnia 7 września 2010 r. w sprawie sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie ⁽⁵⁾ i z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie łańcucha dostaw środków produkcji rolnej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2011/7/UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 103.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0006.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0297.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0307.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 22.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0011

⁽⁷⁾ Dz.U. L 48 z 23.2.2011, s. 1.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 30 lipca 2010 r. ustanawiającą Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łącucha Dostaw Żywności ⁽¹⁾,
 - uwzględniając ostateczne zalecenia Grupy Wysokiego Szczebla ds. Konkurencyjności Europejskiego Przemysłu Rolno-Spożywczego z dnia 17 marca 2009 r., a także konkluzje z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie poprawy funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie,
 - uwzględniając dane Eurostatu dotyczące indeksów cen środków produkcji rolnej (kosztów środków produkcji) oraz indeksów cen produktów rolnych (cen zbytu) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie zbadania ewentualnych przypadków nadużywania władzy przez duże supermarkety prowadzące działalność w Unii europejskiej oraz przeciwdziałania im ⁽³⁾, a także swoją rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie cen żywności w Europie ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Wspólnego Centrum Badawczego (JRC) z 2008 r. zatytułowane „Niskonaładowe systemy produkcji rolnej: szansa na rozwój rolnictwa zrównoważonego” ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Działalność rolnicza a prawo do żywności”, przygotowane przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. dostępu do żywności,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w komunikacie zatytułowanym „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” (COM(2009)0591) Komisja stwierdziła poważne zakłócenia równowagi siły przetargowej, prowadzące do nieuczciwych praktyk handlowych, takich jak opóźnienia w płatnościach, jednostronne zmiany warunków umów, nieuczciwe warunki umów, ograniczanie dostępu do rynku, brak informacji na temat kształtowania cen, nierównomierny rozkład marż zysku w całym łańcuchu żywnościowym, nadużywanie pozycji rynkowej przez dostawców lub nabywców, m.in. w formie karteli, narzucania cen odsprzedaży i porozumień o wspólnych zakupach;
- B. mając na uwadze, że poziom koncentracji bardzo dużych detalistów w Unii Europejskiej przynosi niekorzystne konsekwencje dla producentów i innych dostawców, gdyż prowadzi do coraz poważniejszych zakłóceń równowagi w układzie sił kontrahentów; mając na uwadze, że producenci i przetwórcy produktów rolnych doświadczają stopniowej utraty siły przetargowej, jeśli chodzi o ustalanie poziomu cen w całym łańcuchu wartości – począwszy od produkcji podstawowej, przez przetwórstwo, na konsumencie finalnym skończywszy; mając na uwadze, że nadmierna koncentracja powoduje spadek różnorodności produktów, utratę dziedzictwa kulturowego, zamykanie punktów sprzedaży detalicznej oraz utratę miejsc pracy i źródeł dochodu;
- C. mając na uwadze, że nadal pogłębia się problem niedostatecznych dochodów rolników, a ceny płacone przez konsumentów nie odbijają się na poziomie cen otrzymywanych przez rolników za ich produkty, co zawęży możliwości inwestowania i wprowadzania innowacji przez rolników oraz może doprowadzić wielu z nich do porzucenia działalności rolnej;
- D. mając na uwadze, że utrata siły przetargowej, wzrost kosztów produkcji i niemożliwość odzyskania tych kosztów w całym łańcuchu dystrybucji żywności może zagrozić przetrwaniu gospodarstw rolnych, co grozi osłabieniem długoterminowego potencjału produkcyjnego w państwach członkowskich i nasileniem ich uzależnienia od rynków zewnętrznych;
- E. mając na uwadze, że wyważone stosunki handlowe nie tylko poprawiłyby funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności, ale również – w wyniku wzrostu konkurencyjności – przyniosłyby korzyści dla rolników, a w ostatecznym rozrachunku również dla konsumentów;

⁽¹⁾ Dz.U. C 210 z 3.8.2010, s. 4.

⁽²⁾ http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/statistics/search_database.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 23.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 180.

⁽⁵⁾ http://agrienv.jrc.ec.europa.eu/publications/pdfs/LIFS_final.pdf.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- F. mając na uwadze, że obserwowane ostatnio wahania cen żywności i podstawowych towarów budzą poważne obawy co do funkcjonowania europejskich i światowych łańcuchów dostaw żywności oraz spowodowały wzrost niepewności, jeśli chodzi o dochody rolników i o dokonywane przez nich długoterminowe inwestycje;
- G. mając na uwadze, że konsumenci również nie korzystają z niskich cen oferowanych gospodarstwom rolnym, ze względu na stopniową utratę siły przetargowej rolników w łańcuchu żywności, szczególnie z tego powodu, że wymogi jakościowe, prawa pracownicze oraz normy ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt – których europejscy rolnicy muszą przestrzegać – często nie są stosowane w ten sam sposób do przywozu produktów rolnych;
- H. mając na uwadze, że organy ds. konkurencji w wielu państwach członkowskich stwierdziły szczególnie poważne zakłócenia równowagi w łańcuchu dostaw żywności w czterech istotnych obszarach: jednostronne narzucanie warunków umownych, praktyka upustów cenowych, stosowanie sankcji oraz warunki płatności;
1. podkreśla, że problem zakłóceń równowagi w łańcuchu dystrybucji żywności ma wyraźny europejski wymiar, co wymaga stosownego rozwiązania na szczeblu europejskim, zważywszy na strategiczne znaczenie łańcucha rolno-spożywczego dla Unii Europejskiej; zauważa, że łańcuch dostaw żywności, rolnictwo, przemysł rolno-spożywczy i dystrybucja zapewnia 7% łącznej liczby miejsc pracy w UE, a obroty w tych sektorach wynoszą 1 400 miliardów EUR rocznie, czyli więcej niż w jakimkolwiek innym sektorze produkcji w UE, przy czym udział rolnej wartości dodanej uzyskiwanej w łańcuchu dostaw żywności spadł z 31% w 1995 r. do 24% w UE-25 w 2005 r.;
 2. zwraca uwagę na bieżące prace Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności, a zwłaszcza na platformę tematyczną business-to-business; apeluje o oficjalne i regularne informowanie go o postępie prac i o podejmowanych decyzjach;
 3. z uznaniem odnotowuje ceną pracę platformy eksperckiej zajmującej się praktykami umownymi B2B, funkcjonującej w ramach Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności, a zwłaszcza określenie, opracowanie wykazu i ocenę praktyk handlowych, które należy uznać za rażąco nieuczciwe, w oparciu o dane i konkretne przykłady; wzywa do zdecydowanego popierania inicjatyw sprzyjających poświęconemu tej kwestii dialogowi między stronami; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zainteresowane strony uzgodniły zasady mające regulować kwestię dobrych praktyk, co zaprezentowano na Forum Wysokiego Szczebla w dniu 29 listopada 2011 r., i wzywa zainteresowane strony do podejmowania środków wykonawczych;
 4. wzywa Komisję, by w stosownych przypadkach zaproponowała zdecydowane przepisy wspólnotowe, niezakłócające prawidłowego funkcjonowania rynków, by zagwarantować uczciwe i przejrzyste stosunki między producentami, dostawcami i dystrybutorami produktów żywnościowych, a także by właściwie wdrażać obowiązujące już przepisy, szczególnie dlatego, że według dostarczonych przez Eurostat najnowszych danych dotyczących dochodów z działalności rolniczej od 2009 r. na poziomie UE nastąpił spadek dochodów rolniczych o 11,6%, a łączne koszty środków produkcji ponoszone przez rolników UE wzrosły w okresie 2000-2010 średnio o prawie 40%;
 5. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by nadal w trybie pilnym rozwiązywały problem nieuczciwego podziału zysków w łańcuchu dostaw żywności, zwłaszcza jeśli chodzi o odpowiednie dochody rolników; uznaje fakt, że stymulowanie systemów zrównoważonej produkcji wymaga rekompensowania rolnikom poczynionych inwestycji i zobowiązań w tej dziedzinie; podkreśla, że rywalizacja powinna ustąpić miejsca stosunkom opartym na współpracy;
 6. zauważa, że polityka rolna musi umożliwiać właścicielom małych i średnich gospodarstw, w tym gospodarstw rodzinnych, uzyskiwanie godnych dochodów, a także pozwalać na produkowanie wystarczającej ilości żywności odpowiedniej jakości po przystępnych cenach, tworzenie miejsc pracy, wspieranie rozwoju obszarów wiejskich oraz zapewnianie ochrony środowiska i trwałego rozwoju;
 7. nalega, by państwa członkowskie odgrywały czynną rolę we wspieraniu istniejących forów konsultacyjnych i tworzeniu nowych, zapewniając odpowiednią reprezentację podmiotów uczestniczących w łańcuchu żywności, aby promować dialog i określić wytyczne prowadzące do sprawiedliwszych i bardziej wyważonych stosunków; zwraca uwagę, że takie oficjalne konsultacje pomagają chronić producentów i dostawców, a także zapobiegać stosowaniu środków odwetowych w sektorze dystrybucji;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

8. wzywa krajowe i europejskie organy ds. konkurencji oraz inne organy regulacyjne zajmujące się kwestiami związanymi z produkcją i handlem do podjęcia działań skierowanych przeciwko nadużyciom w zakresie nabywania produktów, stosowanym przez hurtowników i detalistów zajmujących dominującą pozycję na rynku, które to nadużycia systematycznie stawiają rolników w szczególnie niekorzystnej pozycji przetargowej;

9. stanowczo wzywa do opracowania jasnej, dokładnej i obiektywnej definicji nieuczciwych praktyk stanowiących nadużycie, w tym bardziej precyzyjnego definiowania pojęć i ich jaśniejszego rozróżniania, zgodnie z mandatem przyznanym Komisji na mocy rezolucji w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego, aby praktyki takie można było objąć odpowiednią regulacją, kontrolą i obiektywnymi sankcjami;

10. wskazuje na poniższe elementy jako na niewyczerpującą listę praktyk, które są przedmiotem obaw producentów, jeśli chodzi o funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności:

I) dostęp do sprzedawców detalicznych:

- i) opłata z góry za rozpoczęcie negocjacji,
- ii) opłaty za umieszczenie towarów na eksponowanych miejscach w sklepie,
- iii) opłaty za wprowadzenie produktów na rynek,
- iv) ustalanie cen za miejsca na półkach sklepowych,
- v) wymuszanie promocji,
- vi) opóźnienia w płatnościach,
- vii) ustalanie cen,
- viii) klauzula uprzywilejowanego traktowania klienta,

II) nieuczciwe warunki umowne lub jednostronne zmiany warunków umów:

- i) jednostronne zmiany warunków umownych oraz zmiany warunków umownych z mocą wsteczną,
- ii) jednostronne niedotrzymanie umowy,
- iii) klauzule o wyłączności i opłaty za wyłączność,
- iv) wymuszanie obowiązkowych składek na koszty marki własnej,
- v) narzucanie standardowych wzorów umów,
- vi) praktyki odwetowe,
- vii) niepisane ustalenia umowne,
- viii) odzyskiwanie marży handlowej,
- ix) rabaty skumulowane,
- x) opóźnienia w płatnościach,
- xi) narzucanie opłat za przetwarzanie lub usuwanie odpadów,
- xii) zakupy grupowe i wspólne negocjacje,
- xiii) aukcje odwrócone,
- xiv) nierealistyczne terminy dostaw,

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- xv) narzucanie obowiązku korzystania z usług (określonego) dostawcy opakowań lub stosowania określonego materiału opakowaniowego,
 - xvi) narzucanie obowiązku korzystania z (określonej) platformy logistycznej lub z usług określonego operatora,
 - xvii) opłaty na pokrycie (nieuzgodnionych wcześniej) promocji,
 - xviii) zamawianie nadmiernej ilości produktu z myślą o promocji,
 - xix) opłaty za nieosiągnięcie określonych poziomów sprzedaży,
 - xx) narzucanie dostawcom obowiązkowego upustu przy sprzedaży powyżej określonego poziomu,
 - xxi) jednostronne wycofywanie produktów z półek sklepowych,
 - xxii) narzucanie bezwarunkowego zwrotu (niesprzedanego) towaru,
 - xxiii) obciążanie dostawców kosztami związanymi z ubytkiem lub kradzieżą produktów,
 - xxiv) obciążanie dostawców nadmiernymi kosztami związanymi ze skargami klientów;
11. wzywa do ustanowienia ram umożliwiających skuteczną kontrolę tych praktyk, przede wszystkim w formie dochodzenia dotyczącego całego sektora, prowadzonego środkami administracyjnymi lub sądowymi, a następnie przez ustanowienie systemu oceny i monitorowania, obsługiwanego przez państwa członkowskie i koordynowanego przez Komisję, a także przez skuteczne stosowanie sankcji odstraszających w odpowiednim czasie;
12. w odniesieniu do warunków umownych oraz praktyk handlowych stanowiących nadużycie wzywa do wprowadzenia lepszych środków gwarantujących przestrzeganie terminów płatności, przy uwzględnieniu postanowień dyrektywy w sprawie opóźnień w płatnościach, a także do wprowadzenia nowych instrumentów celem skrócenia i zharmonizowania na poziomie europejskim czasu upływającego od dostarczenia towaru do rzeczywistego uzyskania zapłaty przez dostawców; w związku z tym podkreśla pilną potrzebę opracowania rozwiązań określonych problemów, na jakie natrafiają producenci towarów szybko psujących się, o krótkim okresie przechowywania, którzy borykają się z poważnymi problemami pod względem płynności;
13. zwraca uwagę na środki zaproponowane przez Komisję we wnioskach dotyczących reformy WPR, mające poprawić pozycję rolników w łańcuchu dostaw żywności dzięki wsparciu dla organizacji producentów i organizacji międzybranżowych, a także dzięki wspieraniu krótkich łańcuchów między producentami a konsumentami, takich jak targi, na których oferowane są lokalne produkty; uważa, że wzmocnienie pozycji rolników dzięki lepszej organizacji wewnętrznej i bardziej profesjonalnemu podejściu pomoże im uzyskać sprawiedliwszy udział w wartości dodanej;
14. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Komisji dotyczące współpracy państw członkowskich w zakresie wymiany najlepszych praktyk dotyczących powiadamiania o praktykach umownych, a także fakt opracowywania zestawów standardowych umów;
15. wzywa Komisję Europejską do poprawy europejskiego narzędzia monitorowania cen oraz do stworzenia przyjaznego dla użytkownika, przejrzystego i wielojęzycznego interfejsu pozwalającego konsumentom i zainteresowanym stronom na porównywanie cen podstawowych artykułów żywnościowych w obrębie jednego państwa członkowskiego i pomiędzy państwami członkowskimi na każdym etapie łańcucha dostaw żywności, uwzględniającego przy tym różnice w zakresie kosztów życia w poszczególnych państwach członkowskich;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

16. wzywa Komisję, aby wyjaśniła stosowanie zasad konkurencji w rolnictwie w celu dostarczenia rolnikom i ich organizacjom międzybranżowym narzędzi umożliwiających poprawę ich możliwości negocjacji; wzywa do oceny istniejącego unijnego prawa konkurencji oraz do jego zmiany, aby w większym stopniu uwzględnić szkodliwy wpływ koncentracji pionowej na cały łańcuch dostaw żywności, zamiast ograniczać się jedynie do określenia względnych pozycji poszczególnych przedsiębiorstw na rynku i zakłóceń konkurencji, widzianych jedynie z punktu widzenia negatywnych skutków, jakie przynoszą konsumentom;

17. wzywa Komisję, by lepiej koordynowała prace swych poszczególnych służb, aby móc odgrywać bardziej aktywną rolę w procesie monitorowania cen w całym łańcuchu żywnościowym oraz w procesie monitorowania dynamiki sprzedaży detalicznej i odpowiednich udziałów rynkowych w całej UE; wzywa do utworzenia urzędu niezależnego rzecznika ds. handlu żywnością, który będzie współpracował z odpowiednimi organami ds. handlu i konkurencji, a także z działającymi w każdym państwie członkowskim krajowymi rzecznikami ds. handlu, w celu koordynowania i wymiany informacji; uważa ponadto, że zarówno rzecznik europejski, jak i poszczególni rzecznicy krajowi powinni być odpowiedzialni za gwarantowanie zgodności z odpowiednimi przepisami oraz za zalecanie na czas odpowiednich sankcji;

18. wzywa Komisję do szczegółowego zbadania różnic w podejściu 27 krajowych organów ds. konkurencji i w polityce krajowej w tej dziedzinie oraz do zachęcania do poszukiwania rozwiązań, które uwzględniają wszystkich partnerów uczestniczących w łańcuchu produkcji żywności i zapobiegają przypadkom nadużywania dominującej pozycji jednego lub ograniczonej liczby ogniw łańcucha środków produkcji lub łańcucha zbytu, co często osłabia pozycję producenta rolnego;

19. uważa za sprawę priorytetową przeprowadzenie w całej UE kampanii informującej rolników o przysługujących im prawach umownych oraz o najczęściej stosowanych nielegalnych i nieuczciwych praktykach umownych i handlowych stanowiących nadużycie, a także o dostępnych im środkach zgłaszania nadużyć;

20. uważa, że sposobem na rozwiązanie problemu zakłóceń równowagi w łańcuchu dostaw żywności jest samoregulacja, konieczne jest jednak także regulowanie i dostosowanie prawa konkurencji; podkreśla, że państwa członkowskie powinny wspierać opracowywanie najlepszych praktyk lub kodeksów postępowania we współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, tj. producentami, przedstawicielami przemysłu, dostawcami, detalistami oraz przedstawicielami konsumentów, przy jak najlepszym wykorzystaniu istniejących synergii;

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Przestrzeń kosmiczna w służbie obywateli

P7_TA(2012)0013

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli (2011/2148(INI))

(2013/C 227 E/04)

Parlament Europejski,

— uwzględniając tytuł XIX Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 189 dotyczący polityki w zakresie badań i rozwoju technologicznego oraz polityki przestrzeni kosmicznej, w którym mowa między innymi o opracowaniu europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej celem wspierania postępu naukowo-technicznego, konkurencyjności przemysłowej i realizacji polityk UE,

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „EUROPA 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2010 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji. Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie” (COM(2010)0614),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie polityki przemysłowej w dobie globalizacji ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Ku strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli” (COM(2011)0152),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 31 maja 2011 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli,
- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 11 listopada 2003 r. zatytułowaną „Przestrzeń kosmiczna: nowa granica Europy dla rozszerzającej się Unii – Plan działania dla wdrażania europejskiej polityki kosmicznej” (COM(2003)0673),
- uwzględniając decyzję 2004/578/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zawarcia umowy ramowej między Wspólnotą Europejską a Europejską Agencją Kosmiczną (ESA) ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Przegląd śródkresowy europejskich programów nawigacji satelitarnej” (COM(2011)0005),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie śródkresowego przeglądu europejskich programów nawigacji satelitarnej: ocena wdrożenia, przyszłe wyzwania i perspektywy finansowe ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie finansowania europejskiego programu satelitarnej nawigacji radiowej (Galileo) w ramach porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. oraz wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowany „Budżet z perspektywy »Europy 2020«” (COM(2011)0500),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 683/2008 w sprawie dalszej realizacji europejskich programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Globalny monitoring środowiska i bezpieczeństwa (GMES): dbamy o bezpieczniejszą planetę” (COM(2008)0748),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Globalny monitoring środowiska i bezpieczeństwa (GMES): Wyzwania i kolejne działania dotyczące komponentu kosmicznego” (COM(2009)0589),
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 911/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiego programu monitorowania Ziemi (GMES) i początkowej fazy jego realizacji (lata 2011-2013) ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0093.

⁽³⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, s. 63.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0265.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 146E z 12.6.2008, s. 226.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 196 z 24.7.2008, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 1.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 912/2010 ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania w sprawie zastosowań globalnego systemu nawigacji satelitarnej (GNSS)” (COM(2010)0308),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, jak również Komisji Transportu i Turystyki (A7-0431/2011),
- A. mając na uwadze, że w art. 189 TFUE powierzono Unii Europejskiej wyraźne zadanie opracowania europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej w celu wspierania postępu naukowo-technicznego, konkurencyjności przemysłowej i realizacji jej polityk,
- B. mając na uwadze, że polityka przestrzeni kosmicznej stanowi zasadniczy element strategii „Europa 2020” i jest integralną częścią inicjatywy przewodniej dotyczącej polityki przemysłowej,
- C. mając na uwadze, że usługi w zakresie komunikacji satelitarnej są już wykorzystywane przez rządy i obywateli UE,
- D. mając na uwadze, że polityka ta wspomaga osiągnięcie celów dotyczących inteligentnej, zrównoważonej gospodarki sprzyjającej włączeniu społecznemu poprzez tworzenie miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji, oferowanie szans na rynku, pobudzanie do innowacyjności i podnoszenie poziomu komfortu i bezpieczeństwa obywateli,
- E. mając na uwadze, że przestrzeń kosmiczna ma dla Europy strategiczne znaczenie i jest kluczowym elementem zapewniającym Europie niezależność w podejmowaniu decyzji i w działaniach,
- F. mając na uwadze, że skonsolidowana wartość obrotów europejskiego przemysłu kosmicznego wynosi 5,4 mld euro i że przemysł ten zatrudnia ponad 31 tys. wysoko wykwalifikowanych pracowników,
- G. mając na uwadze, że europejski sektor komunikacji satelitarnej ma kluczowe znaczenie dla utrzymania solidnego europejskiego przemysłu kosmicznego; biorąc pod uwagę to, że ponad połowa obrotów europejskiego przemysłu kosmicznego pochodzi z produkcji lub wynoszenia na orbitę satelitów telekomunikacyjnych,
- H. mając na uwadze, że Parlament Europejski systematycznie udzielał pełnego wsparcia europejskiemu GNSS, realizowanemu poprzez programy Galileo i EGNOS, mającemu na celu podniesienie jakości codziennego życia obywateli europejskich, zapewnienie autonomii i niezależności Europy oraz uzyskanie znacznego udziału w światowym rynku zaawansowanych technologii, który to udział uzależniony jest od nawigacji satelitarnej,
- I. mając na uwadze, że w obecnych czasach UE jest uzależniona od amerykańskiego globalnego systemu pozycjonowania (GPS) i przeznaczająca około 7% PKB na ten system, oraz mając na uwadze, że program Galileo w porównaniu z amerykańskim systemem GPS będzie oferował korzyści, takie jak: większa dokładność, globalna integralność danych, potwierdzanie autentyczności i gwarancja usług oraz strategiczna autonomia Unii Europejskiej; mając na uwadze znaczenie faktu, że Galileo może przyczynić się do zwiększenia konkurencyjności i jakości wielu usług w Europie,
- J. mając na uwadze, że zwiększone koszty programu – wynikające między innymi z niedokładnych prognoz kosztów i niedostosowanych strategii zarządzania kosztami – oznaczają, że z aktualnego budżetu można finansować jedynie rozmieszczenie początkowej zdolności operacyjnej (IOC),
- K. mając na uwadze, że Komisja przedstawiła wniosek dotyczący finansowania Galileo w obrębie wieloletnich ram finansowych 2014-2020, lecz ramy te nie obejmują finansowania programu GMES i stanowią przez to poważne zagrożenie dla przyszłości tego programu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 11.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- L. mając na uwadze, że przed podjęciem decyzji dotyczącej zwiększenia zobowiązań finansowych z budżetu UE w zakresie następných wieloletnich ram finansowych konieczne jest przedstawienie przez Komisję jasnej i szczegółowej oceny wszystkich możliwych opcji technicznych oraz związanych z nimi kosztów i korzyści zarówno w odniesieniu do programu Galileo, jak i GMES,
- M. mając na uwadze, że GMES również jest europejskim programem przewodnim w służbie obywateli europejskich, dostarczającym informacji geograficznych w celu wsparcia instytucji publicznych we wdrażaniu strategii politycznych, w tym strategii związanych z zarządzaniem środowiskiem i ryzykiem oraz ochroną obywateli; mając na uwadze, że program GMES musi zagwarantować ciągłość dostępu do informacji o środowisku i bezpieczeństwie dzięki stałej infrastrukturze obserwacyjnej umieszczonej w przestrzeni kosmicznej i na Ziemi przy jak najlepszym wykorzystaniu zasobów dostępnych w Europie,
- N. mając na uwadze, że zachowanie konkurencyjnego, zaawansowanego technologicznie przemysłu kosmicznego, wspieranego przez ambitny program w dziedzinie badań i rozwoju oraz przez dodatkowe działania, badanie przestrzeni kosmicznej, zapewnianie bezpieczeństwa infrastruktury kosmicznej i współpracę międzynarodową, mają zasadnicze znaczenie dla powodzenia polityki przestrzeni kosmicznej,
- O. mając na uwadze, że – jak podkreśla Komisja Europejska – należy zapewnić niezależny dostęp do przestrzeni kosmicznej, aby zrealizować cele europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej,
- P. mając na uwadze, że fachowa wiedza przemysłu europejskiego ma zasadnicze znaczenie dla powodzenia polityki przestrzeni kosmicznej, a wielkie programy europejskie odgrywają kluczową rolę w procesie integracji europejskiej oraz pod kątem konkurencyjności,

Cele europejskiej strategii w zakresie przestrzeni kosmicznej

1. przyjmuje z zadowoleniem komunikat Komisji Europejskiej zatytułowany „Ku strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli” jako pierwszy etap całościowej i ukierunkowanej na potrzeby użytkownika polityki Unii Europejskiej służącej interesom obywateli, realizacji unijnych polityk i dyplomacji UE; jest przekonany, że Unia Europejska powinna skoncentrować swoje wysiłki na rozwoju usług kosmicznych niższego szczebla, z których obywatele czerpaliby korzyści i których celem byłaby poprawa procesu kształtowania polityki i jej wdrożenia; uważa, że odpowiednie wykorzystanie programów kosmicznych, takich jak Galileo i GMES mogłoby w znaczny sposób zmniejszyć koszty ponoszone przez zainteresowane sektory z dalszą korzyścią dla regionów i wspólnot lokalnych;
2. ocenia, że ważne jest, aby polityka przestrzeni kosmicznej była realistyczną polityką służącą podniesieniu jakości codziennego życia obywateli europejskich, umożliwieniu urzeczywistnienia nowego wzrostu gospodarczego, rozwojowi potencjału innowacyjności i wsparciu postępu naukowego na poziomie światowym; podkreśla, że rozwiązania kosmiczne (opierające się na najnowocześniejszych technologiach i konkurencyjnej europejskiej bazie przemysłowej) są niezbędne do tego, aby stawić czoło najważniejszym obecnym wyzwaniom społecznym, do których zalicza się klęski żywiołowe oraz monitorowanie zasobów i klimatu, aby rozwinąć sektor telekomunikacji oraz promować zastosowania w dziedzinie polityki w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu, gospodarowania gruntami, zarządzania środowiskiem, rolnictwa, bezpieczeństwa morskiego, rybołówstwa i transportu;
3. zwraca uwagę na ważną rolę sieci satelitarnych w osiągnięciu celu zakładającego rozwój internetu szerokopasmowego w całej UE do 2013 r., co z kolei pomoże osiągnąć cele unijnej agendy cyfrowej;
4. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący opracowania polityki przemysłu kosmicznego pod kątem specyficznych potrzeb każdego podsektora; podkreśla przy tym, że tego typu polityka powinna zostać uzgodniona nie tylko z ESA i państwami członkowskimi, lecz także z Parlamentem Europejskim;
5. ocenia, że Unia Europejska jest odpowiedzialna za koordynowanie i konsolidację krajowych polityk i programów kosmicznych celem stworzenia spójnego podejścia europejskiego we współpracy ze wszystkimi odpowiednimi zainteresowanymi stronami; podkreśla, że takie podejście powinno mieć na celu wspieranie solidnej, konkurencyjnej i niezależnej europejskiej bazy przemysłowej oraz powinno wspierać potencjał polityki przemysłowej w zakresie projektowania, opracowywania, uruchamiania, obsługi i wykorzystywania systemów kosmicznych w perspektywie średnio- i długoterminowej, wraz z mechanizmami finansowymi i prawnymi;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

6. przyjmuje z zadowoleniem cele strategii służącej wzmocnieniu europejskiej infrastruktury kosmicznej oraz wspieraniu badań celem zwiększenia samodzielności technologicznej europejskiej bazy przemysłowej, tworzenia powiązań między sektorem kosmicznym a innymi sektorami przemysłowymi oraz pobudzania innowacyjności, jako siły napędowej konkurencyjności europejskiej;
7. zauważa jednak, że choć w komunikacie Komisji wskazano działania priorytetowe, to nie są one w pełni określone; podkreśla, że należy je doprecyzować i uwzględnić ocenę wszystkich opcji technicznych oraz związanych z nimi kosztów, ryzyka i korzyści, a także konsekwencji społecznych, w tym wszystkie możliwe skutki dla bazy przemysłowej Unii Europejskiej i europejskiej polityki przemysłowej; podkreśla, że europejski program kosmiczny powinien koncentrować się na obszarach związanych z europejską wartością dodaną, a także w ramach tego programu powinno unikać się rozproszenia wysiłków lub podwajania działań podejmowanych przez ESA;
8. podkreśla, że niezbędne jest jasne zarządzanie polityką przestrzeni kosmicznej, przy jak najlepszym wykorzystaniu umiejętności dostępnych w Europie, obejmujące skuteczne mechanizmy nadzoru i koordynacji, w celu zharmonizowania priorytetów i zapewnienia dobrego zarządzania zasobami pozyskiwanymi z funduszy krajowych oraz unijnych, ESA oraz innych europejskich agencji zajmujących się przestrzenią kosmiczną i istotnych dla UE;
9. odnotowuje, że do tej pory w trakcie siedmiu posiedzeń Rady ds. Przestrzeni Kosmicznej zaledwie jeden raz krótko nawiązano do kwestii transportu w Europie i że podczas obrad ww. Rady nie poddano szczegółowym rozważaniom znaczenia polityki przestrzeni kosmicznej dla transportu, co odzwierciedlają wyniki jej prac;
10. podkreśla potrzebę większego zrozumienia uzależnienia kluczowych sektorów od przestrzeni kosmicznej i zachęca państwa członkowskie oraz Komisję do podkreślania znaczenia przestrzeni kosmicznej;
11. przypomina, że sektor transportu odgrywa kluczową rolę w realizacji celów UE 20-20-20 w dziedzinie emisji CO₂ oraz zużycia energii, a także celów strategii „Europa 2020” i że nie można osiągnąć trwałego wzrostu bez skutecznie funkcjonującego sektora transportu;
12. uważa, że strategia Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej jest konieczna w celu zapewnienia, że technologie kosmiczne będą w pełni przyczyniały się do bezpieczniejszego i skuteczniejszego zarządzania ruchem i kontroli ruchu we wszystkich rodzajach transportu;
13. podziela pogląd Komisji na temat tego, że Europa powinna utrzymać niezależny dostęp do przestrzeni kosmicznej, dzięki czemu będzie zdolna do realizacji celów przyjętych w ramach polityki przestrzeni kosmicznej i będzie mogła dalej korzystać z osiągnięć w dziedzinie produktów i usług kosmicznych; zachęca zatem Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji w strategicznym sektorze rakiet nośnych, szczególnie poprzez potraktowanie go ze szczególną uwagą w ramach polityki przemysłowej w dziedzinie kosmicznej;
14. podkreśla, że w ramach polityki dotyczącej przestrzeni kosmicznej kwestie związane z wynoszeniem na orbitę mają szczególnie ważny charakter; podkreśla potrzebę zaistnienia nowego europejskiego bodźca politycznego w tym zakresie, biorąc pod uwagę obecną trudną sytuację gospodarczą sektora wynoszenia na orbitę na całym świecie;

Projekty przewodnie Galileo i GMES

15. jest zdania, że Galileo jest programem przewodnim Unii Europejskiej i pierwszym światowym systemem nawigacji satelitarnej stworzonym do użytku cywilnego, który mógłby umożliwić Unii osiągnięcie niezależności w jednej z dziedzin strategicznych;
16. wzywa Komisję do odpowiedniego uzupełnienia ram prawnych i finansowych, zwłaszcza w perspektywie opracowania ram finansowych na lata 2014–2020, podejścia w zakresie efektywnego zarządzania, usług Galileo oraz zasad dotyczących odpowiedzialności; w tym kontekście, z myślą o zapewnieniu zdolności operacyjnej Galileo i gotowości do jego pełnego wykorzystania, podkreśla konieczność:

— określenia zasad dotyczących zarządzania przyszłymi działaniami w ramach Galileo,

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

— całościowego zrationalizowania struktury organizacyjnej programu;

17. uważa, że początkowa zdolność operacyjna (IOC), zdolna zapewnić początkowe usługi, powinna zostać osiągnięta najpóźniej do 2014 r., co sprawi, że Galileo rzeczywiście zostanie, zwłaszcza dla producentów odbiorników, drugą referencyjną konstelacją GNSS; wyraża zadowolenie z powodu wystrzelenia na orbitę w procesie walidacji dwóch satelitów operacyjnych dnia 21 października 2011 r. z europejskiego portu kosmicznego w Kourou;

18. jest przekonany, że pełna zdolność operacyjna (FOC), oparta na konstelacji 27 satelitów wraz z odpowiednią ilością zapasowych satelitów i odpowiednią infrastrukturą naziemną, jest warunkiem wstępnym uzyskania wartości dodanej Galileo w zakresie potwierdzania autentyczności, wysokiej precyzji i nieprzerwanego funkcjonowania i w związku z tym warunkiem wstępnym osiągnięcia korzyści gospodarczych i społecznych; wyraża obawę, że Galileo straci swoją przewagę, jeśli system nie zostanie ukończony na czas i jeśli wprowadzanie do obrotu i umiędzynarodowianie usług nie zostaną odpowiednio przeprowadzone; uważa, że jasne i jednoznaczne poparcie ze strony wszystkich instytucji europejskich w celu osiągnięcia pełnej zdolności operacyjnej (FOC) jest niezbędne do przekonania użytkowników i inwestorów o długotrwałym zaangażowaniu Unii Europejskiej;

19. ocenia, że plan finansowy, jaki należy przyjąć z myślą o Galileo, powinien być opracowany tak, aby zapewnić, że zostaną spełnione wymogi długoterminowe i dotyczące ciągłości, obejmujące koszty eksploatacji, konserwacji i części zamiennych;

20. wzywa Komisję i Agencję Europejskiego GNSS, aby w większym stopniu starały się o poprawę wymiany informacji o GNSS między potencjalnymi użytkownikami i inwestorami oraz aby wspierały wykorzystanie usług opartych na GNSS oraz określiły i wspierały popyt na te usługi w Europie;

21. jest głęboko przekonany, że dodatkowe finansowanie GNSS można zapewnić jedynie znacznie zwiększając świadomość decydentów i społeczeństwa w zakresie kosztów i korzyści, jakie GNSS może mieć dla gospodarki i społeczeństwa UE; wyraża uznanie dla realizacji konkretnych inicjatyw, takich jak konkurs pomysłów Galileo Masters;

22. przypomina, że EGNOS stanowi konkretny i działający program; wyraża przekonanie, że konieczne jest pokreślenie w pełni wartości tego programu i konkretne wykorzystanie jego zastosowań; podkreśla znaczenie pokrycia systemem EGNOS całego terytorium UE w celu wzmocnienia wspólnego rynku; podkreśla również konieczność rozszerzenia tego systemu na południe, wschód, południowy wschód Europy, a także region Morza Śródziemnego, Afrykę i rejon arktyczny;

23. podkreśla, że programy Galileo i EGNOS odgrywają zasadniczą rolę w tworzeniu jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej oraz w dalszym rozwoju bezpiecznego i gospodarnego zarządzania ruchem lotniczym w Europie; w związku z tym wzywa do opracowania ambitnego i precyzyjnego harmonogramu wdrożenia obydwu programów oraz stabilnego finansowania badań naukowych i innowacji, które zapewnią postęp techniczny i rozszerzenie zdolności przemysłowych; domaga się ułatwienia dostępu MŚP do finansowania, jako warunku terminowego uruchomienia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, będącej strategicznym krokiem w kierunku wspierania integracji europejskiej i wzmocnienia wspólnego rynku europejskiego;

24. jest zdania, że propagowanie wykorzystania programów EGNOS i Galileo w lotnictwie cywilnym jest strategicznym wymogiem niezbędnym dla stosowania systemu SESAR, zwłaszcza w odniesieniu do jego wykorzystania w procedurach lądowania i na małych lotniskach;

25. wzywa państwa członkowskie do potwierdzenia ich zaangażowania w projekty kosmiczne UE, takie jak SESAR, które będą niezwykle ważne dla przyszłego wzrostu i zatrudnienia w różnych sektorach;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania przejrzystości finansowania strategii wykorzystywania przestrzeni kosmicznej do celów wojskowych i cywilnych oraz przejrzystości związanej z nimi współpracy;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

27. podkreśla, że programy Galileo i EGNOS mają zasadnicze znaczenie dla skutecznej i zrównoważonej pod względem środowiskowym kontroli ruchu drogowego, systemów pobierania opłat za użytkowanie dróg, eCall i systemów śledzenia obiektów w czasie rzeczywistym, a także przyszłych tachografów cyfrowych;

28. podkreśla, że nadzorowanie transportu niebezpiecznych i zanieczyszczających środowisko towarów powinno być priorytetem w ramach satelitarnych systemów obserwacji i nawigacji;

29. uważa, że GMES jest również programem przewodnim Unii Europejskiej, który odgrywa zasadniczą rolę w obserwacji Ziemi; podkreśla znaczenie wkładu programu GMES w osiągnięcie celów strategii Europa 2020 oraz we wspieranie wzrostu i gospodarki ekologicznej, jak również długoterminowych inwestycji w zakresie technologii i infrastruktury; ponownie podkreśla znaczenie GMES, jako narzędzia o zasadniczym znaczeniu dla zwalczania zmian klimatu i degradacji środowiska; zaznacza, że poprzez gromadzenie i analizowanie informacji na poziomie krajowym, regionalnym i globalnym, GMES umożliwi pozyskiwanie dokładnych i użytecznych danych do celów: monitoringu atmosfery, środowiska morskiego i obszarów lądowych, ochrony ludności, zapobiegania zagrożeniom, systemów wczesnego ostrzegania, zarządzania kryzysowego, a także akcji ratowniczych w następstwie katastrof ekologicznych, naturalnych lub spowodowanych przez człowieka, kontroli obszarów morskich i wybrzeży, rozwoju rolnictwa, nadzoru wód, gruntów i terytoriów oraz gospodarowania nimi poprzez innowacyjne technologie w zakresie sporządzania oceny oraz opracowywania sprawozdań środowiskowych, zdolne do łączenia danych przestrzennych z danymi in-situ;

30. wzywa Komisję do uzupełnienia ram prawnych i przedstawienia wniosku dotyczącego efektywnego zarządzania na różnych poziomach rozwoju programu i zarządzania nim, z uwzględnieniem wiedzy eksperckiej organów sektora publicznego w UE, w tym agencji UE, a także sektora prywatnego, w celu opracowywania i koordynowania usług ukierunkowanych na potrzeby użytkownika; wzywa Komisję i inne instytucje do włączenia finansowania programu GMES w wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020; ponownie podkreśla, że włączenie finansowania programu GMES do wieloletnich w ram finansowych pozwoliłoby uniknąć zmarnowania inwestycji dotychczas podejmowanych w ramach siódmego programu ramowego na rzecz badań w dziedzinie usług i informacji; zwraca uwagę na to, że brak planu finansowego określającego długoterminowe wsparcie ekonomiczne może zniweczyć dotychczasowe inwestycje; uważa, że zwrócenie się do państw członkowskich o dalsze pokrywanie kosztów uruchomienia i i rocznych kosztów prowadzenia tego programu doprowadzi do zwiększenia kosztów w okresie długoterminowym, nierównego dostępu do uzyskiwanych informacji i nierównych korzyści dla obywateli europejskich, prawdopodobieństwa czasowego zawieszenia tego programu i wynikającego z tego braku ciągłości w przekazywaniu danych, a w efekcie do zależności od nieeuropejskiej infrastruktury kosmicznej, co spowodowałoby niepewną sytuację gospodarczą dla przemysłu związanego z tym sektorem;

31. podkreśla, że koszty GMES zostały już pokryte do końca 2013 r. i wyniosły ogółem 3 mld EUR (ogólny koszt satelitów w wysokości 2,3 mld EUR i koszty usług w wysokości 700 mln EUR) oraz szacuje się, że roczne koszty operacyjne programu w latach 2014-2020 wyniosą średnio 850 mln EUR rocznie; wzywa Komisję do wspierania partnerstwa publiczno-prywatnego i do przyciągania większej ilości kapitału z sektora prywatnego;

32. wzywa Komisję do zaproponowania długoterminowego planu finansowego i planu zarządzania w oparciu o analizę wszystkich możliwych opcji i do ustanowienia organizacji operacyjnej zapewniającej właściwe zarządzanie danymi i dostarczanie danych pozyskiwanych z usług, aby utrwalić obecną pomyślność programu i osiągnąć cel jego pełnej operacyjności od 2014 r.; jest zdania, że aby zapewnić otwarty dostęp, a także i dostępność istniejących danych, działania te należy zintegrować ze wspólną europejską polityką dotyczącą danych; ocenia, że ważne jest określenie umów, jakie należy zawrzeć z agencjami krajowymi celem maksymalizacji interoperacyjności, ciągłości i zarządzania przedmiotowym systemem; jest zdania, że należy wprowadzić rozróżnienie między wykorzystaniem do celów naukowych i wykorzystaniem do celów handlowych z jednej strony a z drugiej strony między działaniami w zakresie rozwijania prowadzonymi przez ESA a działaniami w zakresie rozmieszczenia, operacyjności systemu i jego zmian, które wymagają odrębnych struktur europejskich i umiejętności;

33. uznaje społeczne korzyści, jakie program GMES oznacza dla użytkowników, dla których ciągłość i zrównoważony rozwój są konieczne, aby mogli jak najlepiej wykorzystać potencjał infrastruktury obserwacyjnej, oferowanej przez ten program;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

Bezpieczeństwo przestrzeni kosmicznej i realizacja celów dotyczących bezpieczeństwa i obrony

34. wyraża poparcie dla rozważań Komisji dotyczących wzmocnienia wymiaru programu GMES związanego z bezpieczeństwem, dla celów zapewnienia nadzoru granic, wsparcia działań zewnętrznych UE, nadzoru morskiego, nagłych wypadków o złożonym charakterze, pomocy humanitarnej, obrony cywilnej itp., przy uwzględnieniu sensytywnego charakteru przetwarzanych danych oraz potrzeby ochrony prywatności i innych praw obywatelskich;

35. uważa, że polityka dotycząca przestrzeni kosmicznej musi uwzględniać politykę bezpieczeństwa najważniejszych europejskich infrastruktur kosmicznych, a także bezpieczne odzyskiwanie urządzeń wycofanych z eksploatacji; uznaje rosnące uzależnienie gospodarki, polityki i społeczeństwa europejskiego od infrastruktury kosmicznej i podkreśla kluczowe znaczenie infrastruktury związanej z sektorem kosmicznych dla wzmocnienia autonomii Europy w podejmowaniu decyzji; jest zdania, że stworzenie europejskiego systemu ostrzegania przed kolizjami w przestrzeni kosmicznej (Space Situation Awareness) mogłoby przyczynić się do ochrony najważniejszej europejskiej infrastruktury kosmicznej przed zderzeniem się statków powietrznych, śmieciami kosmicznymi lub przed zagrożeniem ze strony obiektów spadających na Ziemię oraz przed kosmicznymi warunkami meteorologicznymi o podwyższonym ryzyku; jest zdania, że tworzenie jakichkolwiek nowych programów europejskich powinno opierać się na istniejących zdolnościach, kompetencjach i infrastrukturze, które wymagały inwestycji ze strony wszystkich państw członkowskich, jak również na rozwijaniu brakujących obecnie zdolności;

36. uważa, że maksymalne wykorzystanie usług w zakresie komunikacji satelitarnej bezpośrednio przyczyni się do wsparcia konkurencyjności europejskiego przemysłu produkcyjnego, rozbudowania bazy przemysłowej w Europie i zajęcia się realizacją następujących głównych celów polityki:

- osiągnięcia celu polegającego na rozwoju internetu szerokopasmowego w całej UE, w tym usług nowej generacji, zważywszy na to, że sieci satelitarne są kluczowym elementem połączenia technologii niezbędnym dla osiągnięcia celów unijnej agendy cyfrowej;
- wdrożenia zrównoważonego, bezpiecznego i inteligentnego systemu transportu lądowego, morskiego i powietrznego;
- maksymalizacji wkładu UE w realizację programów współpracy z krajami rozwijającymi się oraz zwiększenia wkładu UE w osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;
- zapewnienia odpowiedniej roli UE w reagowaniu na przyszłe klęski żywiołowe w UE i poza nią;

Pobudzanie badań i innowacji

37. jest zdania, że chcąc możliwie jak najlepiej wykorzystać produkty kosmiczne w służbie swoich obywateli, Unia Europejska potrzebuje solidnej wiedzy i bazy technologicznej, tak aby mogła działać niezależnie, a także dysponować konkurencyjnym przemysłem kosmicznym zdolnym do konkurowania na sprawiedliwych warunkach z pozaeuropejskim przemysłem kosmicznym; podkreśla, że ramy prawne, administracyjne i finansowe mają zasadnicze znaczenie dla inwestycji przemysłowych w badania i innowacje; uważa, że UE musi inwestować, by zapewnić sobie dostęp do przestrzeni kosmicznej i obiektów orbitalnych;

38. podkreśla znaczenie przyszłej strategii na rzecz badań i innowacji w dziedzinie polityki dotyczącej przestrzeni kosmicznej, która zapewni postęp technologiczny, rozwój przemysłu i zwiększenie konkurencyjności UE oraz przyczyni się do tworzenia nowych miejsc pracy na terytorium UE; uważa, że europejska polityka dotycząca badań przestrzeni kosmicznej i jej rozwoju musi zapewniać dostępność niezbędnych technologii charakteryzujących się odpowiednim stopniem zaawansowania, wymaganym poziomem niezależności oraz możliwością zastosowania w konkurencyjnych warunkach; wzywa Komisję do rozwijania harmonogramu strategicznego celem zapewnienia spójności działań podejmowanych przez Unię Europejską w zakresie badań i rozwoju z działaniami podejmowanymi przez ESA i państwa członkowskie w odniesieniu do wszelkich niezbędnych technologii, kompetencji i podwójnych źródeł niezbędnych do osiągnięcia konkurencyjności, niezależności europejskiej i dostępu do rynków międzynarodowych, jak również do ograniczenia ryzyka związanego z programami europejskimi;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

39. ocenia jako konieczne wprowadzenie mechanizmów i programów służących pobudzaniu rynku produktów i usług pochodnych programu Galileo/EGNOS i GMES, jak również rynku telekomunikacji i usług zakładających połączenie rozmaitych usług kosmicznych celem skutecznego spełnienia wymagań obywateli;

40. uważa również, że dla wzmocnienia niezależności i konkurencyjności europejskiej niezbędne jest, aby na przystępnych warunkach utrzymać niezależność w dostępie do przestrzeni kosmicznej poprzez preferowanie użytkowania europejskich statków i systemów wyrzeliwania i sprawdzenie, czy organizacja operacyjna i przemysłowa jest dostosowana do wspólnych wymagań, a w konsekwencji zachęca Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji sprzyjających strategicznemu podsektorowi raket nośnych, szczególnie poprzez potraktowanie go ze szczególną uwagą w ramach polityki przemysłowej w dziedzinie kosmicznej;

41. wzywa Komisję do odpowiedniego podjęcia kwestii wymogów finansowych i praktycznych w przyszłych programach ramowych w zakresie badań; uważa w szczególności, że należy zintegrować badania produktów i usług związanych z przestrzenią kosmiczną i ich rozwój jako kluczowe technologie wspomagające różne sektorowe dziedziny badawcze, takie jak zmiana klimatu, środowisko, transport, rolnictwo itp., a nie jako oddzielną dziedzinę związaną z przestrzenią kosmiczną;

42. wzywa Komisję do dokonania we współpracy z ESA analizy możliwości badania przestrzeni kosmicznej ze wskazaniem potencjalnych kosztów i korzyści; jest w związku z tym zdania, że należy rozwijać wspólną strategię z partnerami międzynarodowymi na podstawie umowy o współpracy opartej na ogólnym porozumieniu wszystkich zainteresowanych stron oraz na rozsądnych składkach z Unii Europejskiej;

Współpraca międzynarodowa

43. ponownie stwierdza, że współpraca międzynarodowa dla celów pokojowych jest podstawową wartością Unii Europejskiej oraz podstawą jej polityk; ocenia, że współpraca międzynarodowa powinna służyć promocji europejskich technologii, infrastruktury i usług, europejskiej naukowej, technicznej i przemysłowej doskonałości, optymalnemu dostępowi europejskich użytkowników do danych, wymianie wiedzy i interoperacyjnemu rozwojowi zastosowań przydatnych do sprostania najważniejszym wyzwaniom społecznym, które stoją obecnie zarówno przed Europą, jak i resztą świata; podkreśla, że UE powinna przodować w dziedzinie badań kosmicznych i odgrywać ważną rolę strategiczną na świecie, zwłaszcza w negocjacjach międzynarodowych, związanych z SSA i badaniem przestrzeni kosmicznej; podkreśla, że skuteczniejszą realizację działań w sektorze polityki przestrzeni kosmicznej może zapewnić współpraca na płaszczyźnie przemysłowej i współużytkowanie inwestycji w duże programy, takie jak Międzynarodowa Stacja Kosmiczna;

44. podkreśla znaczenie zapewnienia odpowiedniej roli UE w reagowaniu na przyszłe klęski żywiołowe w UE i poza nią;

45. wzywa Komisję do opracowania międzynarodowej strategii współpracy przy współudziale państw członkowskich i ESA, aby rozwinąć dialog w dziedzinie polityki kosmicznej z partnerami strategicznymi (Stany Zjednoczone, Federacja Rosyjska i Japonia) oraz zbadać możliwość nawiązania podobnego dialogu z innymi wschodzącymi potęgami, takimi jak Chiny, Indie i Brazylia;

46. przypomina decydentom politycznym w Unii Europejskiej, że największa część rynków instytucjonalnych na świecie nie jest niestety otwarta dla konkurencji międzynarodowej oraz że przewidywana współpraca międzynarodowa powinna się opierać na warunkach umożliwiających sprawliwą wymianę;

47. podkreśla, że współpraca międzynarodowa, jeżeli jest pożądana, szczególnie w dziedzinie badań, powinna się opierać na wzajemności i wzajemnych korzyściach; wyraża ubolewanie z powodu tego, że rynki instytucjonalne naszych głównych konkurentów w sektorze kosmicznym są zamknięte dla przemysłu zagranicznego, w tym europejskiego;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

Stosunki między Unią Europejską a ESA

48. przypomina, że zgodnie z art. 189 TFUE Unia Europejska ustanawia odpowiednie stosunki z Europejską Agencją Kosmiczną, aby ustalić podział wspólnych obowiązków i uniknąć nakładania się zakresów ról i powielania inwestycji;

49. jest zdania, że rosnące zaangażowanie Unii Europejskiej w politykę przestrzeni kosmicznej wymaga ponownego określenia stosunków z ESA i z agencjami krajowymi przy uwzględnieniu faktu, że rozwijane przez ESA i agencje krajowe umiejętności techniczne i w zakresie planowania mają zasadnicze znaczenie dla utrzymania zdolności technologicznych i konkurencyjności przemysłu europejskiego reprezentującego wysoki poziom oraz że Unia Europejska mogłaby się skoncentrować na operacyjności, ewolucji i ciągłości systemów kosmicznych, które są dla niej niezbędne, jak również na ekspansji na rynkach międzynarodowych i potrzebach użytkowników;

50. wzywa Komisję, aby odgrywała swoją rolę przywódcy politycznego i organu kontrolnego w stosunku do organizacji, które działają na jej zlecenie;

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Unikanie marnotrawienia żywności

P7_TA(2012)0014

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. Jak uniknąć marnotrawienia żywności: strategie na rzecz poprawy wydajności łańcucha żywnościowego w UE (2011/2175(INI))

(2013/C 227 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 191 i art. 192 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący zachowania, ochrony i poprawy jakości zdrowia ludzkiego i środowiska,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającą niektóre dyrektywy ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie zielonej księgi Komisji w sprawie gospodarowania bioodpadami w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.11.2008, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 48.

⁽³⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 22.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0006.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. zatytułowaną „WPR do roku 2020: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego⁽²⁾,
 - uwzględniając analizę przygotowawczą na temat marnotrawienia żywności w UE-27 przeprowadzoną przez DG ds. Środowiska przy Komisji Europejskiej,
 - uwzględniając badanie FAO pt. „Globalne straty żywności i jej marnotrawienie” („Global food losses and food waste”) z 2011 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0430/2011),
- A. mając na uwadze, że w Europie każdego roku coraz więcej zdrowej żywności przydatnej do spożycia – zgodnie z niektórymi szacunkami do 50% – wyrzuca się jako odpady we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego, w niektórych przypadkach aż do poziomu konsumenta;
- B. mając na uwadze, że w jednym z badań opublikowanych przez Komisję oszacowano roczną produkcję odpadów żywnościowych w 27 państwach członkowskich na około 89 milionów ton, tj. 179 kg na osobę, przy dużym zróżnicowaniu między poszczególnymi państwami i sektorami, nie wyszczególniając jednak żywności marnowanej w rolnictwie na poziomie produkcji ani połowów ryb zwróconych do morza; mając na uwadze, że jeśli nie zostaną podjęte dodatkowe działania lub środki zapobiegawcze, do roku 2020 całkowita ilość marnowanej żywności wzrośnie do około 126 milionów ton (40-procentowy wzrost);
- C. mając na uwadze, że w Unii Europejskiej 79 milionów osób żyje nadal poniżej progu ubóstwa – co oznacza, że ponad 15% obywateli UE osiąga dochód poniżej 60% średniego dochodu w ich kraju zamieszkania; mając na uwadze, że 16 milionów spośród tych osób otrzymało pomoc żywnościową za pośrednictwem instytucji charytatywnych;
- D. mając na uwadze alarmujące dane liczbowe rozpowszechnione przez FAO, zgodnie z którymi obecnie niedożywienie zagraża 925 milionom osób na świecie, oraz że ze względu na te dane oddala się w czasie osiągnięcie milenijnych celów rozwoju obejmujących zmniejszenie o połowę poziomu ubóstwa i głodu do roku 2015;
- E. mając na uwadze, że, zgodnie z badaniami FAO, prognozowany wzrost światowej populacji z 7 do 9 miliardów spowoduje konieczność zwiększenia do 2050 r. dostaw żywności o co najmniej 70%;
- F. mając na uwadze, że światowa produkcja zboża wzrosła z 824 milionów ton w 1960 r. do około 2,2 miliarda ton w 2010 r., co daje 27 milionów ton więcej każdego roku; mając na uwadze, że – gdyby światowa produkcja rolnicza utrzymała tę tendencję – wzrost produkcji zboża do roku 2050 w stosunku do obecnego jej poziomu byłby wystarczający, aby wyżywić światową populację; mając na uwadze, że tymczasem – ze względu na to, że straty plonów wynoszą około 14% całości produkcji, a kolejne 15% traci się podczas dystrybucji i w postaci odpadów z gospodarstw domowych – trzy piąte całkowitej zwiększonej ilości zaopatrzenia potrzebnej w 2050 r. można by otrzymać dzięki samemu zaprzestaniu marnotrawienia żywności;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0297.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0307.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- G. mając na uwadze, że ograniczenie marnotrawienia żywności stanowi ważny początkowy krok w kierunku zwalczania głodu na świecie, stawienia czoła wzrostowi zapotrzebowania oszacowanemu przez FAO oraz poprawy profilu żywieniowego populacji pod względem odżywczym;
- H. mając na uwadze, że ograniczenie marnotrawienia produktów nadających się do spożycia przyczyniłoby się do zwiększenia wydajności użytkowania gruntów, ulepszenia gospodarki wodnej, zapewnienia korzyści całemu sektorowi rolnictwa w skali światowej, a także do zapewnienia znacznego wkładu w walkę z niedożywieniem na obszarach rozwijających się;
- I. mając na uwadze, że marnotrawienie żywności ma konsekwencje nie tylko natury etycznej, gospodarczej, społecznej i żywieniowej, ale również zdrowotnej i środowiskowej, gdyż zalegające duże ilości niespożytej żywności w znacznym stopniu przyczyniają się do globalnego ocieplenia, a odpady żywnościowe wydzielają metan, będący gazem cieplarnianym 21 razy silniejszym niż dwutlenek węgla;
- J. mając na uwadze, że marnotrawienie żywności przez konsumentów w krajach rozwijających się jest minimalne; mając również na uwadze, że jakiegokolwiek przejawy marnotrawienia żywności w tych krajach są spowodowane głównie ograniczeniami finansowymi i technicznymi wzdłuż całego łańcucha produkcji żywności;
- K. mając na uwadze, że w poprzednich dekadach, kiedy produkcja żywności utrzymywała się na wysokim poziomie, zapobieganie marnotrawieniu żywności nie było priorytetem działań politycznych, co doprowadziło do częstszego występowania tego zjawiska na wszystkich etapach łańcucha dostaw żywności; mając na uwadze, że w Europie i Ameryce Północnej żywność marnotrawiona jest przede wszystkim na etapie sprzedaży i konsumpcji, w przeciwieństwie do krajów rozwijających się, gdzie straty najczęściej pojawiają się na etapie produkcji, zbiorów, przetwarzania i transportu;
- L. mając na uwadze, że zgodnie z przeprowadzonymi niedawno badaniami, aby wyprodukować jeden kilogram żywności emituje się do atmosfery średnio 4,5 kg CO₂; że w Europie około 89 mln ton zmarnowanej żywności jest źródłem 170 mln ton CO₂ rocznie, przy czym udział w tej wartości przedstawia się następująco: przemysł spożywczy (59 mln ton CO₂ rocznie), spożycie w gospodarstwach domowych (78 mln ton CO₂ rocznie), inne (33 mln ton CO₂ rocznie); że produkcja 30% żywności, która nie zostaje skonsumowana, powoduje zwiększenie o 50% zużycia zasobów wodnych do celów nawadniania; oraz że aby wyprodukować jeden kilogram wołowiny zużywa się od 5 do 10 ton wody,
- M. mając na uwadze, że równoległe z zagrożeniem dla bezpieczeństwa żywnościowego występują inne powiązane zagrożenia dla najbogatszych gospodarek, takie jak otyłość, choroby układu krążenia i choroby nowotworowe związane z dietą zbyt obfitą w tłuszcze i białka, w związku z czym na świecie liczba osób spożywających nadmierne ilości żywności odpowiada liczbie osób niedożywionych;
- N. mając na uwadze, że coraz większa redukcja czynników produkcji jest sprzeczna z koniecznością zwiększenia oferty żywnościowej w Unii Europejskiej;
- O. mając na uwadze, że wsparcie zapewnione krajom rozwijającym się w celu poprawy wydajności ich łańcuchów rolno-spożywczych może wpłynąć korzystnie, w sposób bezpośredni, na gospodarki lokalne i trwały wzrost gospodarczy tych terytoriów, ale także, w sposób pośredni, na równowagę światowego handlu produktami rolnymi oraz redystrybucję zasobów naturalnych;
- P. mając na uwadze, że wymiana dobrych praktyk na szczeblu europejskim i międzynarodowym, jak również pomoc krajom rozwijającym się mają zasadnicze znaczenie dla walki z marnotrawieniem żywności na świecie;
- Q. mając na uwadze, że coraz większa liczba państw członkowskich podejmuje inicjatywy mające na celu uświadamianie społeczeństwa w zakresie przyczyn i konsekwencji marnotrawienia żywności, sposobów ograniczania tej negatywnej tendencji oraz propagowania kultury naukowej i obywatelskiej ukierunkowanej na zasady zrównoważonego rozwoju i solidarności;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- R. mając na uwadze, że marnotrawienie żywności występuje we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego, od produkcji rolnej po magazynowanie, obróbkę, dystrybucję, gospodarowanie i konsumpcję;
- S. mając na uwadze, że główna odpowiedzialność za bezpieczeństwo żywności i unikanie, o ile to możliwe, marnotrawienia żywności spoczywa na podmiotach łańcucha rolno-spożywczego;
- T. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie zakazują sprzedaży żywności poniżej kosztów produkcji, odbierając detalistom możliwość sprzedaży konsumentom świeżej żywności niesprzedanej w ciągu dnia po niższej cenie i przyczyniając się tym samym do dalszego marnotrawienia żywności w łańcuchu rolno-spożywczym;
- U. mając na uwadze, że niedawno przyjęte rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności precyzuje, że żywność z datą oznaczoną „spożyć do” należy uznać za niebezpieczną po przekroczeniu tego terminu;
- V. mając na uwadze prace Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności oraz Europejskiego Okrągłego Stołu na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji mające na celu poprawę wydajności i zrównoważoności w całym łańcuchu rolno-spożywczym;
1. potwierdza, że bezpieczeństwo żywności stanowi podstawowe prawo ludzi, które jest realizowane poprzez dostępność i dostęp do wystarczającej ilości zdrowej, odpowiedniej i odżywczej żywności, a także poprzez jej wykorzystywanie i stabilne zasoby w czasie; podkreśla, że światowej produkcji żywności zagraża szereg czynników, takich jak ograniczone zasoby naturalne w stosunku do zwiększającej się populacji światowej oraz słaby dostęp do żywności grup ludności znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji;
 2. wzywa Radę, Komisję, państwa członkowskie oraz uczestników łańcucha rolno-spożywczego do bezzwłocznego podjęcia problemu marnotrawienia żywności wzdłuż całego łańcucha dostaw i konsumpcji, jak również do opracowania wytycznych i sposobów pomocy mających na celu poprawę wydajności łańcucha rolno-spożywczego w poszczególnych jego sektorach, a także zwraca się do nich o nadanie tym dwóm aspektom priorytetowego charakteru w ramach polityki europejskiej; w związku z tym wzywa Komisję do zwiększania świadomości na temat prac prowadzonych obecnie zarówno przez Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności, jak i Europejski Okrągły Stół na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji, również z uwzględnieniem zaleceń odnośnie do przeciwdziałania marnotrawieniu żywności;
 3. wyraża zaniepokojenie faktem, że każdego dnia znaczna ilość żywności, idealnie nadającej się do spożycia, jest traktowana jako odpady, oraz że marnotrawienie żywności stanowi problem środowiskowy i etyczny oraz pociąga za sobą koszty gospodarcze i społeczne, co z punktu widzenia rynku wewnętrznego stawia wyzwania przed przedsiębiorcami i konsumentami; wzywa zatem Komisję do zbadania przyczyn i skutków, które sprawiają, że rocznie w Europie wyrzuca się, marnotrawi i przerabia około 50% wyprodukowanej żywności, oraz do zapewnienia włączenia do badania dokładnych szacunków dotyczących marnowanych produktów spożywczych i oceny skutków gospodarczych, środowiskowych, żywieniowych i społecznych; wzywa Komisję do opracowania konkretnych działań ukierunkowanych na ograniczenie o połowę zjawiska marnotrawienia żywności do 2025 r., a jednocześnie na zapobieganie produkcji odpadów żywnościowych;
 4. podkreśla, że marnotrawienie żywności jest spowodowane wieloma czynnikami: nadprodukcją, błędnym określeniem grupy docelowej produktu (niedostosowany rozmiar lub kształt), pogorszeniem jakości produktu lub jego opakowania, regułami sprzedaży (problemy dotyczące wyglądu lub wadliwego opakowania) oraz nieodpowiednim zarządzaniem zapasami lub strategią marketingową;
 5. wzywa Komisję do tego, by oceniła wpływ restrykcyjnej polityki w zakresie gospodarki odpadami na przypadki marnotrawienia żywności; oczekuje przyjęcia restrykcyjnej polityki w zakresie gospodarki odpadami we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

6. uważa, że aby zredukować marnotrawienie żywności w możliwie najwyższym stopniu należy zaangażować wszystkich uczestników łańcucha rolno-spożywczego oraz skupić się na różnych przyczynach marnotrawienia w poszczególnych sektorach; wzywa zatem Komisję do przeprowadzenia analizy całego łańcucha żywnościowego w celu określenia, w których sektorach najczęściej dochodzi do marnotrawienia żywności i jakie rozwiązania można wykorzystać do zapobiegania temu zjawisku;
7. wzywa Komisję do współpracy z FAO w zakresie określenia wspólnych celów w zakresie ograniczenia marnotrawstwa żywności na świecie;
8. zauważa, że kwestia marnotrawienia żywności powinna być poruszana z perspektywy wydajności zasobów i wzywa Komisję do wystąpienia z konkretnymi inicjatywami ukierunkowanymi na marnotrawienie żywności w ramach inicjatywy przewodniej „Europa efektywnie korzystająca z zasobów” w celu dopilnowania, aby kwestii efektywnego gospodarowania żywnością poświęcano równie dużo uwagi oraz aby podejmowano w związku z nią tyle samo działań zmierzających do podniesienia świadomości jak w przypadku efektywności energetycznej, ponieważ obie są równie ważne dla środowiska i naszej przyszłości;
9. wzywa Komisję do określenia konkretnych celów dotyczących zapobiegania marnotrawieniu żywności dla państw członkowskich w ramach celów dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów, które mają zostać zrealizowane w państwach członkowskich do 2014 r. zgodnie z zaleceniami dyrektywy ramowej w sprawie odpadów;
10. uważa za konieczne zmniejszenie poziomu marnowanej żywności we wszystkich ogniwach łańcucha żywnościowego, od pola do stołu; kładzie nacisk na konieczność przyjęcia skoordynowanej strategii wspieranej konkretnymi działaniami, włączając wymianę najlepszych praktyk, na szczeblu europejskim i krajowym, tak aby poprawić koordynację między państwami członkowskimi w celu unikania marnotrawienia żywności, i poprawić wydajność łańcuchów rolno-spożywczych; uważa, że można to osiągnąć przez zachęcanie do bezpośrednich relacji między wytwórcami a konsumentami oraz skrócenie łańcucha rolno-spożywczego, a także wezwanie wszystkich zainteresowanych podmiotów do większej współodpowiedzialności i zachęcanie ich do większej koordynacji w celu dalszej poprawy logistyki, transportu, zarządzania zapasami i sposobów pakowania;
11. wzywa Komisję, państwa członkowskie i zainteresowane podmioty do wymiany najlepszych praktyk przez łączenie wiedzy w ramach odnośnych forów i platform, takich jak UE Retail Forum on Sustainability (Forum Detalistów UE na rzecz Trwałości), European Food Sustainable Consumption and Production Roundtable (Okrągły stół na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji żywności w Europie), Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności, nieoficjalna sieć państw członkowskich „Friends of Sustainable Food” (Przyjaciele zrównoważonej żywności), Consumer Goods Forum (Forum Towarów Konsumenckich) itd.
12. wzywa Komisję do wspierania, przy opracowywaniu polityki na rzecz rozwoju, działań ukierunkowanych na ograniczenie marnotrawienia żywności we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego w krajach rozwijających się, gdzie techniki produkcji, zarządzanie plonami, infrastruktura oraz procesy przetwarzania i pakowania są alarmujące i nieodpowiednie; sugeruje działania na rzecz modernizacji wyposażenia i infrastruktury sektora rolniczego w celu zmniejszenia strat plonów i wydłużenia okresu przydatności żywności do spożycia; jest również zdania, że poprawa wydajności łańcucha rolno-spożywczego może przyczynić się do osiągnięcia samowystarczalności żywnościowej w tych krajach;
13. wzywa do zmiany ukierunkowania środków pomocy na szczeblu UE w zakresie dystrybucji produktów spożywczych dla obywateli znajdujących się w najmniej korzystnej sytuacji, pomocy Wspólnoty na rzecz zaopatrzenia uczniów w mleko i produkty mleczne oraz programu promującego spożywanie owoców w szkołach w celu zapobiegania marnotrawieniu żywności;
14. przyjmuje do wiadomości to, że istnieją niespójności w odniesieniu do definicji pojęcia „marnotrawienia żywności” i „odpadów żywnościowych”; uważa, że w powszechnym ujęciu „marnotrawienie żywności” oznacza produkty spożywcze odrzucone poza łańcuch rolno-spożywczy ze względów gospodarczych, estetycznych lub z powodu zbliżającej się daty przydatności, które nadal jednak doskonale nadają się do spożycia i mogą być przeznaczone do konsumpcji przez ludzi, a które z braku możliwego alternatywnego sposobu wykorzystania przeznacza się do likwidacji i utylizacji, co powoduje negatywne efekty zewnętrzne pod względem wpływu na środowisko, kosztów gospodarczych i braku dochodów dla przedsiębiorstw;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

15. przyjmuje do wiadomości, że w Europie nie istnieje zharmonizowana definicja „marnotrawienia żywności”; wzywa zatem Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego zawierającego definicję pojęcia „marnotrawienia żywności” i w tym kontekście również do przyjęcia osobnej definicji resztek żywności stanowiących „biopaliwa” lub „bioodpady”, które należy odróżnić od zwykłych odpadów żywnościowych, gdyż są one ponownie wykorzystywane dla celów energetycznych;

16. uważa, że wszystkie państwa członkowskie powinny umożliwić detalistom znaczne obniżenie cen świeżej żywności, to jest poniżej kosztów produkcji, gdy zbliża się data jej przydatności do wprowadzenia do obrotu, co ma na celu zmniejszenie ilości wyrzucanej niesprzedanej żywności i umożliwienie zakupu wysokiej jakości żywności w niskiej cenie konsumentom mającym mniejsze dochody;

17. pragnie podkreślić, że ze względu na swoją charakterystykę rolnictwo jest zasobooszczędne i może odegrać zasadniczą i wiodącą rolę w zwalczaniu marnotrawienia żywności; wzywa zatem Komisję do włączenia do następnych wniosków ustawodawczych w obszarze rolnictwa, handlu i dystrybucji produktów żywnościowych ambitnych środków w tym kierunku; oczekuje podjęcia jednoczesnych działań w zakresie inwestycji w obszarze badań, nauki, technologii, edukacji, kampanii informacyjnych i innowacji w rolnictwie, aby ograniczyć marnotrawienie żywności, a także edukować konsumentów i zachęcić ich do przyjmowania bardziej odpowiednich i świadomych zachowań zapobiegających marnotrawieniu żywności;

18. jest zdania, że wymogi w zakresie zewnętrznej jakości (niezależnie od tego, czy są nałożone na mocy przepisów prawa europejskiego czy krajowego, czy też na mocy wewnętrznych przepisów danego przedsiębiorstwa), które określają wielkość i kształt, zwłaszcza świeżych owoców i warzyw, są podstawą wielu niepotrzebnych odrzutów, co prowadzi do zwiększenia ilości marnotrawionej żywności; zwraca się do zainteresowanych podmiotów o uznanie i wyjaśnianie wartości żywieniowej produktów rolnych o niedoskonałych rozmiarach/kształtach w celu ograniczenia liczby odrzucanych produktów;

19. wzywa Komisję do stworzenia wytycznych dotyczących wdrażania art. 5 dyrektywy w sprawie odpadów (2008/98/WE), która zawiera definicję produktów ubocznych, biorąc pod uwagę, że brak jasności prawnej przepisów UE w zakresie rozróżnienia odpadów i materiałów innych niż odpady może hamować wydajne wykorzystanie produktów ubocznych;

20. wzywa Komisję, państwa członkowskie, przetwórców i detalistów do opracowania wytycznych dotyczących unikania marnotrawienia żywności oraz uzyskania większej wydajności zasobów w ich sektorze łańcucha rolno-spożywczego w celu stałego ulepszania obróbki, pakowania i transportu oraz ograniczenia niepotrzebnego marnotrawienia żywności;

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania do wymiany najlepszych praktyk i propagowania działań uświadamiających społeczeństwo w zakresie wartości żywności i produktów rolniczych, przyczyn i konsekwencji marnotrawienia żywności oraz sposobów ograniczania tej negatywnej praktyki, promując kulturę naukową i obywatelską opartą na zasadach zrównoważonego rozwoju i solidarności; apeluje do państw członkowskich o zachęcanie do wprowadzenia programów edukacyjnych w zakresie żywienia, na wszystkich szczeblach systemu edukacji, w tym w kolegiach, które będą wyjaśniać, w jaki sposób należy przechowywać i przygotowywać żywność oraz jak utylizować resztki, aby zachęcić do bardziej odpowiedzialnych zachowań; kładzie nacisk na ważną rolę organów administracji lokalnej i przedsiębiorstw komunalnych, a oprócz tego detalistów i środków przekazu, w dostarczaniu informacji i we wspieraniu obywateli w zakresie zapobiegania marnotrawieniu żywności i jego ograniczania;

22. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy przygotowane już w różnych państwach członkowskich, mające na celu odzyskiwanie, na szczeblu lokalnym, niesprzedanych produktów wyrzucanych na wszystkich etapach łańcucha rolno-spożywczego, aby dokonać ich redystrybucji na rzecz grup obywateli, których dochód nie przekracza progu dochodu minimalnego i którzy nie dysponują środkami na ich zakup; w związku z tym podkreśla wagę wymiany najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi, jak również inicjatyw na szczeblu lokalnym; podkreśla przy tym cenny wkład wolontariuszy przy segregowaniu i dystrybucji, z jednej strony, a z drugiej strony przedsiębiorstw specjalizujących się w opracowywaniu systemów i działań przeciwdziałających marnotrawieniu żywności;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

23. wzywa detalistów do zaangażowania się w programy redystrybucji żywności dla obywateli niemających siły nabywczej oraz do wdrażania środków pozwalających na obniżkę cen produktów z bliską datą przydatności do spożycia;
24. z zadowoleniem odnosi się do pracy przedsiębiorstw i partnerstw, wywodzących się ze sfery publicznej, prywatnej, akademickiej i z sektora stowarzyszeń, które opracowują i przeprowadzają na szczeblu europejskim programy skoordynowanego przeciwdziałania marnotrawieniu żywności;
25. uważa, że inwestycje w środki redukujące marnotrawienie żywności mogą przyczynić się do zmniejszenia strat w działalności rolno-spożywczej oraz w konsekwencji do obniżenia cen żywności i tym samym potencjalnej poprawy dostępu biedniejszych grup społecznych do żywności; wzywa Komisję do określenia instrumentów i działań sprzyjających większemu zaangażowaniu przedsiębiorstw rolno-spożywczych, rynków hurtowych, sklepów detalicznych, sieci dystrybucyjnych, publicznych i prywatnych punktów gastronomicznych, restauracji, władz publicznych i organizacji pozarządowych w stosowanie praktyk zapobiegania marnotrawieniu żywności; zachęca do wykorzystywania w tym celu internetu i nowych technologii; w związku z tym zauważa wagę ustanowienia wspólnoty wiedzy i innowacji (WWiI) w zakresie żywności, która skupi się między innymi na zapobieganiu marnotrawieniu żywności; wzywa Komisję do zaapelowania do przemysłu spożywczego i innych zainteresowanych podmiotów do przyjęcia na siebie części odpowiedzialności za problem marnotrawienia żywności, w szczególności przez oferowanie różnych rozmiarów opakowań, a tym samym do oceny korzyści płynących z oferowania większej ilości produktów spożywczych sprzedawanych luzem i do lepszego uwzględniania jednoosobowych gospodarstw domowych w celu ograniczenia marnotrawienia żywności i tym samym zmniejszenia śladu węglowego konsumentów;
26. wzywa państwa członkowskie do stwarzania zachęt finansowych służących ograniczaniu marnotrawstwa żywności;
27. podkreśla, że emisje gazów cieplarnianych związane z produkcją, pakowaniem i transportem wyrzuconej żywności są całkowicie zbędne; zauważa, że zwiększenie efektywności łańcucha dostaw żywności, mające na celu zapobieganie marnotrawieniu żywności i wyeliminowanie odpadów żywnościowych nadających się do spożycia, jest kluczowym krokiem na rzecz łagodzenia skutków zmiany klimatu;
28. wzywa Komisję do oceny ewentualnych zmian w przepisach regulujących zamówienia publiczne na usługi gastronomiczne i hotelowe, aby przy udzielaniu zamówień, z zachowaniem pozostałych warunków, pierwszeństwo było przyznawane przedsiębiorstwom gwarantującym bezpłatną redystrybucję wśród grup obywateli, którzy nie mają środków na zakup nierozprowadzonych (niesprzedanych) produktów, oraz promują konkretne działania na rzecz ograniczenia marnotrawienia żywności na wcześniejszych etapach – na przykład przyznawanie pierwszeństwa produktom rolnym i rolno-spożywczym wyprodukowanym najbliżej miejsca spożycia;
29. wzywa Komisję do tego, aby dla przykładu zwróciła uwagę na kwestię marnotrawienia żywności w instytucjach UE i podjęła w trybie pilnym działania niezbędne do zmniejszenia szczególnie dużej ilości żywności marnotrawionej każdego dnia w stołówkach różnych instytucji UE;
30. wzywa Komisję do oceny i propagowania środków mających na celu ograniczenie marnotrawienia żywności na wcześniejszych etapach produkcji, takich jak na przykład umieszczanie na etykietach dwóch dat przydatności („należy sprzedać do...” i „spożyć przed...”) i sprzedaż po obniżonych cenach produktów z bliską datą przydatności lub uszkodzonych; zauważa, że optymalizacja i wydajne wykorzystanie opakowań mogą odgrywać istotną rolę w zapobieganiu marnotrawieniu żywności poprzez zmniejszanie ogólnego oddziaływania produktu na środowisko naturalne, przede wszystkim za pomocą ekoprojektu przemysłowego, który poczynił od różnicowania rozmiarów opakowań w celu ułatwienia konsumentom wyboru odpowiedniej ilości produktu po doradztwo w zakresie przechowywania i wykorzystania produktów, oraz zaprojektowanie opakowań, w taki sposób, aby przedłużyć możliwy okres przechowywania produktów i ich świeżość, zapewniając, aby do pakowania i przechowywania żywności używano odpowiednich materiałów, które nie będą miały wpływu na jej walory zdrowotne i trwałość;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

31. wzywa Komisję do wydania we współpracy z państwami członkowskimi zaleceń dotyczących ustawię temperatur chłodzenia w oparciu o fakt, że nieoptymalna i nieodpowiednia temperatura powoduje przedwczesne psucie się żywności oraz jej niepotrzebne marnotrawienie; podkreśla fakt, że harmonizacja poziomów temperatur w całym łańcuchu dostaw poprawiłaby konserwację produktów i ograniczyłaby marnotrawienie żywności w przypadku produktów przewożonych i sprzedawanych w obrocie transgranicznym;

32. przypomina wyniki badania przeprowadzonego przez Komisję (Consumer Empowerment in the EU – SEC(2011)0469), według którego 18% obywateli europejskich nie rozumie sformułowania „najlepiej spożyć przed”; w związku z tym zwraca się do Komisji i państw członkowskich o doprecyzowanie znaczenia oznaczeń dat na etykietach produktów spożywczych („najlepiej spożyć przed”, „data przydatności”, „spożyć do”) w celu zmniejszenia niepewności konsumentów co do zdatności tych produktów do spożycia oraz do rozpowszechniania wśród społeczeństwa dokładnych informacji, szczególnie wyjaśniających, że minimalna data ważności oznaczona jako „najlepiej spożyć przed” odnosi się do jakości, podczas gdy określenie „spożyć do” odnosi się do bezpieczeństwa, aby pomóc konsumentom przy dokonywaniu świadomych wyborów; wzywa Komisję do opublikowania przyjaznego dla użytkowników podręcznika na temat wykorzystania żywności o bliskim upływie terminie przydatności do spożycia, a jednocześnie do zapewnienia bezpieczeństwa żywności przy jej wykorzystywaniu jako darów lub karmy dla zwierząt oraz stosowania przez zainteresowane podmioty najlepszych praktyk w ramach łańcucha dostaw żywności, aby np. szybciej i skuteczniej dostosowywać podaż do popytu;

33. wzywa państwa członkowskie do propagowania i wspierania inicjatyw ukierunkowanych na pobudzenie zrównoważonej produkcji na małą i średnią skalę, związanej z rynkami i spożyciem na szczeblu lokalnym i regionalnym; uznaje, że rynki lokalne są ekologicznie zrównoważone i przyczyniają się do stabilności sektora pierwotnego; wzywa do tego, aby w ramach wspólnej polityki rolnej zapewnione zostały w przyszłości odpowiednie środki przeznaczone na promowanie równowagi w sektorze surowcowym i rolnym, na przykład poprzez sprzedaż bezpośrednią, rynków lokalnych oraz wszystkie formy propagowania krótkiego łańcucha lub łańcucha niewymagającego przemieszczania się („zero kilometrów”);

34. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia małym lokalnym wytwórcóm i lokalnym grupóm wytwórcóm możliwości udziału w procedurach zamówień publicznych w zakresie wdrażania odpowiednich programów promujących w szczególności konsumpcję owoców i produktów mlecznych w szkołach;

35. wzywa Radę i Komisję do ogłoszenia roku 2014 Europejskim Rokiem Przeciwdziałania Marnotrawieniu Żywności, co stanowiłoby ważną inicjatywę na rzecz informowania i promocji mającą na celu uświadamianie obywateli europejskich oraz zwrócenie uwagi rządów na tę ważną kwestię, aby zapewniły one wystarczające środki na podejmowanie wyzwań związanych z najbliższą przyszłością,

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Walka z rozprzestrzenianiem się alg

P7_TA(2012)0015

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie walki z rozprzestrzenianiem się alg

(2013/C 227 E/06)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że polityka Unii w dziedzinie środowiska przyczynia się do zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska, a także do ochrony zdrowia ludzkiego,

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą ramy wspólnego działania w dziedzinie polityki wodnej,
 - uwzględniając art. 123 Regulaminu,
 - A. mając na uwadze, że wszystkie europejskie wybrzeża (La Manche, Atlantyku, Morza Północnego, Morza Bałtyckiego, Morza Śródziemnego) są dotknięte zjawiskiem rozprzestrzeniania się alg powiązanych z eutrofizacją wód przybrzeżnych czy estuaryjnych;
 - B. mając na uwadze, że zjawisko to poważnie szkodzi dobremu stanowi środowiska wodnego, zdrowiu publicznemu i dynamice gospodarczej obszarów, których dotyczy;
 - C. mając na uwadze, że rozwiązania tego problemu należy szukać na szczeblu europejskim, ponieważ zjawisko to wykracza poza granice państwowe;
1. zwraca się do Komisji o opracowanie europejskiego planu działania w sprawie walki z rozprzestrzenianiem się alg w ramach dyrektywy 2000/60/WE, opartego na wymianie dobrych praktyk i współpracy podmiotów, których dotyczy to zjawisko;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy⁽¹⁾ Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

(¹) Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 1 do protokołu z dnia 19 stycznia 2012 r. (P7_PV(2012)01-19(ANN1)).

Uznanie Paktu Wysp za oficjalną inicjatywę europejską

P7_TA(2012)0016

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie uznania Paktu Wysp za oficjalną inicjatywę europejską

(2013/C 227 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 123 Regulaminu,
 - A. mając na uwadze, że wyspy są w wysokim stopniu uzależnione od przywozu paliw kopalnych, zmagają się z wyższymi cenami paliw, ale również stanowią pole badań, demonstracji i rozwoju odnawialnych źródeł energii oraz działań z zakresu racjonalizacji zużycia energii,
 - B. mając na uwadze, że wyspy są narażone na zmianę klimatu z powodu wysokiej różnorodności biologicznej oraz wrażliwych ekosystemów,
 - C. mając na uwadze, że odnawialnych źródeł energii nie brakuje, a ich rozwój może mieć zdecydowany wpływ na zmniejszenie stałych ograniczeń strukturalnych dotyczących wyspy, zapewniając korzyści społeczno-gospodarcze mieszkańcom wysp,
1. gratuluje społecznościom i regionom peryferyjnym, które podpisały Pakt w celu wyjścia poza cel strategii UE2020, tj. ograniczenia emisji dwutlenku węgla na swoich terytoriach co najmniej o 20%;
 2. wzywa Komisję do dalszego wspierania europejskich społeczności wyspiarskich, tak aby zrealizować cele UE w zakresie trwałego rozwoju;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

3. nalega na włączenie wyraźnych i jednoznacznych odniesień do zrównoważonego rozwoju obszarów wyspiarskich do programów ramowych UE oraz dokumentów politycznych zgodnie z art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. nalega na stworzenie zachęt dla wszystkich wysp, aby dołączyły do Paktu i wzięły udział w tworzeniu sieci wysp;
 5. zwraca uwagę na konieczność uruchomienia odpowiednich środków finansowych, aby wesprzeć funkcjonowanie działań Paktu, w oparciu o model Porozumienia Burmistrzów, Inteligentnych Miast czy innych podobnych inicjatyw UE;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Komisji.
-

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 2 do protokołu z dnia 19 stycznia 2012 r. (P7_PV(2012)01-19(ANN2)).

Środa, 18 stycznia 2012 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Skład liczbowy komisji stałych

P7_TA(2012)0001

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie składu liczbowego komisji stałych

(2013/C 227 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Konferencji Przewodniczących,
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 15 lipca 2009 r. ⁽¹⁾ oraz z dnia 14 grudnia 2011 r. ⁽²⁾ w sprawie składu liczbowego komisji stałych,
- uwzględniając art. 183 Regulaminu,

1. podejmuje decyzję o następującej zmianie składu liczbowego komisji parlamentarnych:

Komisja Spraw Zagranicznych: 76 członków;

Komisja Rozwoju: 30 członków;

Komisja Handlu Międzynarodowego: 31 członków;

Komisja Budżetowa: 43 członków;

Komisja Kontroli Budżetowej: 30 członków;

Komisja Gospodarcza i Monetarna: 48 członków;

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych: 49 członków;

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności: 69 członków;

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii: 61 członków;

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów: 41 członków;

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 34.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0570.

Środa, 18 stycznia 2012 r.

Komisja Transportu i Turystyki: 47 członków;

Komisja Rozwoju Regionalnego: 50 członków;

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi: 44 członków;

Komisja Rybołówstwa: 25 członków;

Komisja Kultury i Edukacji: 31 członków;

Komisja Prawna: 25 członków;

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych: 60 członków;

Komisja Spraw Konstytucyjnych: 24 członków;

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia: 35 członków;

Komisja Petycji: 35 członków,

a także o następującej zmianie składu liczbowego podkomisji parlamentarnych:

Podkomisja Praw Człowieka: 31 członków;

Podkomisja Bezpieczeństwa i Obrony: 31 członków;

2. postanawia, odnosząc się do decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 9 lipca 2009 r. dotyczącej składu prezydiów komisji, że w skład prezydiów komisji może wejść maksymalnie czterech wiceprzewodniczących;

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wspólnotowy kodeks wizowy *I**

P7_TA(2012)0003

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) (COM(2011)0516 – C7-0226/2011 – 2011/0223(COD))

(2013/C 227 E/09)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu i Rady (COM(2011)0516),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 77 ust. 2 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0226/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 12 grudnia 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0441/2011),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

P7_TC1-COD(2011)0223

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 stycznia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 154/2012)

Umowa UE-Gruzja o ochronie oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych ***

P7_TA(2012)0004

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Gruzją w zakresie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych (09737/2011 – C7-0202/2011– 2011/0090(NLE))

(2013/C 227 E/10)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (09737/2011),
 - uwzględniając Umowę między Unią Europejską a Gruzją w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych (09738/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) podpunkt (v) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0202/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0450/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Gruzji.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

Przystąpienie Unii do regulaminu nr 29 Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ

P7_TA(2012)0005

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Unii Europejskiej do regulaminu nr 29 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego jednolitych przepisów dotyczących homologacji pojazdów w zakresie ochrony osób przebywających w kabinie pojazdu użytkowego (13894/2011 – C7-0303/2011 – 2011/0191(NLE))

(2013/C 227 E/11)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13894/2011),
 - uwzględniając wniosek o udzielenie zgody przedłożony przez Radę zgodnie z drugim tiret art. 4 ust. 2 decyzji Rady 97/836/WE z dnia 27 listopada 1997 r. w związku z przystąpieniem Wspólnoty Europejskiej do Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań („zmienione porozumienie z 1958 r.”) ⁽¹⁾ (C7-0303/2011),
 - uwzględniając art. 81 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0005/2012),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346 z 17.12.1997, s. 78.

Bezpieczeństwo pieszych oraz diodowe źródła światła (LED) ***

P7_TA(2012)0006

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie stanowiska Unii Europejskiej odnośnie do projektu regulaminu Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego bezpieczeństwa pieszych oraz projektu regulaminu Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego diodowych źródeł światła (LED) (13895/2011 – C7-0302/2011 – 2011/0188(NLE))

(2013/C 227 E/12)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13895/2011),

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając wniosek o udzielenie zgody przedłożony przez Radę zgodnie z drugim tiret art. 4 ust. 2 decyzji Rady 97/836/WE z dnia 27 listopada 1997 r. w związku z przystąpieniem Wspólnoty Europejskiej do Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań („zmienione porozumienie z 1958 r.”) ⁽¹⁾ (C7-0302/2011),
 - uwzględniając art. 81 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0004/2012),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346 z 17.12.1997, s. 78.

Umowa między UE a Indonezją dotycząca pewnych aspektów przewozów lotniczych ***

P7_TA(2012)0007

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a rządem Republiki Indonezji dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (13238/2011 – C7-0242/2011 – 2010/0132(NLE))

(2013/C 227 E/13)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13238/2011),
 - uwzględniając Umowę między Unią Europejską a rządem Republiki Indonezji dotyczącą pewnych aspektów przewozów lotniczych (10843/3/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 100 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0242/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0448/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Indonezji.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

Porozumienie o współpracy między Unią Europejską a Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego ***

P7_TA(2012)0008

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia o współpracy między Unią Europejską a Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego określającego ogólne ramy zacieśnionej współpracy oraz ustalenia związanych z nim uzgodnień proceduralnych (09138/2011 – C7-0163/2011 – 2011/0050(NLE))

(2013/C 227 E/14)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (09138/2011),
 - uwzględniając Porozumienie o współpracy między Unią Europejską a Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (07702/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a), art. 218 ust. 7 oraz art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0163/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0391/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie Porozumienia o współpracy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego.

Zużyty sprzęt elektrotechniczny i elektroniczny *II**

P7_TA(2012)0009

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (przekształcenie) (07906/2/2011 – C7-0250/2011 – 2008/0241(COD))

(2013/C 227 E/15)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (07906/2/2011 – C7-0250/2011),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 czerwca 2009 r. ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 z 16.12.2009, s. 39.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 4 grudnia 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0810),
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 21 grudnia 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu w drugim czytaniu, zgodnie z art. 294 ust. 8 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 66 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0334/2011),
1. przyjmuje w drugim czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zatwierdza swoje oświadczenie załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 29.5.2010, s. 55.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, 3.2.2011, P7_TA(2011)0037.

P7_TC2-COD(2008)0241

πStanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 19 stycznia 2012 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2012/19/UE)

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ**Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania aktów wykonawczych**

Parlament Europejski oświadcza, że przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące aktów delegowanych i wykonawczych są wynikiem osiągniętego z trudem kompromisu, który w pewnych przypadkach odbiega od stanowiska Parlamentu w pierwszym czytaniu. W celu osiągnięcia porozumienia w drugim czytaniu Parlament Europejski zaakceptował zatem w pewnych szczególnych przypadkach akty wykonawcze zamiast aktów delegowanych. Podkreśla on jednak, że przepisy te nie są ustanawiane ani stosowane jako precedens przy regulowaniu podobnych sytuacji w przyszłych aktach ustawodawczych.

Oświadczenie Komisji w sprawie projektu produktu (Art. 4 WEEE)

Środki w zakresie ekoprojektu mogą pomóc w osiągnięciu celów dyrektywy w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego zgodnie z planem działania na rzecz efektywnego gospodarowania zasobami (COM(2011)0571). Komisja, w razie błądź w trakcie wprowadzania nowych lub zmienionych środków wykonawczych przyjętych zgodnie z dyrektywą 2009/125/WE w sprawie produktów objętych również dyrektywą w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE), uwzględni parametry ponownego użycia i recyklingu określone w załączniku I część 1 dyrektywy 2009/125/WE oraz oceni wykonalność wprowadzenia wymogów dotyczących ponownego użycia, łatwego demontażu i możliwości recyklingu tego rodzaju produktów.

Oświadczenie Komisji w sprawie odstępstw od celów dotyczących poziomu zbierania (art. 7 WEEE)

Nowa dyrektywa w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) stwarza w art. 7 ust. 4 możliwość ustanowienia rozwiązań przejściowych w celu rozwiązania trudności danego państwa członkowskiego w osiągnięciu celów dotyczących poziomu zbierania, o których mowa w tym artykule, ze względu na szczególne okoliczności. Komisja podkreśla, że wysokie poziomy zbierania WEEE mają istotne znaczenie dla zasobooszczędnej Europy i że rozwiązania przejściowe mogą być stosowane tylko w wyjątkowych okolicznościach. Napotymane trudności oraz szczególne okoliczności, na których się opierają, muszą być obiektywne, należyte udokumentowane i weryfikowalne.

Wprowadzanie do obrotu i stosowanie produktów biobójczych *II**

P7_TA(2012)0010

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (05032/2/2011 – C7-0251/2011 – 2009/0076(COD))

(2013/C 227 E/16)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (05032/2/2011 – C7-0251/2011),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 lutego 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0267),
- uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 23 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego w drugim czytaniu, zgodnie z art. 294 ust. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 66 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0336/2011),

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 18.12.2010, s. 62.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z 22.9.2010, P7_TA(2010)0333.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

1. przyjmuje w drugim czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. zatwierdza swoje oświadczenie załączone do niniejszej rezolucji;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC2-COD(2009)0076

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 19 stycznia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 528/2012)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego dotyczące wprowadzania do obrotu i stosowania produktów biobójczych

Parlament Europejski oświadcza, że przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące aktów delegowanych i wykonawczych są wynikiem osiągniętego z trudem kompromisu, który w pewnych przypadkach odbiega od stanowiska Parlamentu w pierwszym czytaniu. W celu osiągnięcia porozumienia w drugim czytaniu Parlament Europejski zaakceptował zatem w określonych szczególnych przypadkach akty wykonawcze zamiast aktów delegowanych. Podkreśla on jednak, że przepisy te nie są ustanawiane ani stosowane jako precedens przy regulowaniu podobnych sytuacji w przyszłych aktach ustawodawczych.

2013/C 227 E/10	Umowa UE-Gruzja o ochronie oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych *** Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Gruzją w zakresie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych (09737/2011 – C7-0202/2011– 2011/0090(NLE))	38
2013/C 227 E/11	Przystąpienie Unii do regulaminu nr 29 Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ *** Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Unii Europejskiej do regulaminu nr 29 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego jednolitych przepisów dotyczących homologacji pojazdów w zakresie ochrony osób przebywających w kabinie pojazdu użytkowego (13894/2011 – C7-0303/2011 – 2011/0191(NLE))	39
2013/C 227 E/12	Bezpieczeństwo pieszych oraz diodowe źródła światła (LED) *** Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie stanowiska Unii Europejskiej odnośnie do projektu regulaminu Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego bezpieczeństwa pieszych oraz projektu regulaminu Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego diodowych źródeł światła (LED) (13895/2011 – C7-0302/2011 – 2011/0188(NLE))	39
2013/C 227 E/13	Umowa między UE a Indonezją dotycząca pewnych aspektów przewozów lotniczych *** Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a rządem Republiki Indonezji dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (13238/2011 – C7-0242/2011 – 2010/0132(NLE))	40
2013/C 227 E/14	Porozumienie o współpracy między Unią Europejską a Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego *** Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia o współpracy między Unią Europejską a Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego określającego ogólne ramy zacieśnionej współpracy oraz ustalenia związanych z nim uzgodnień proceduralnych (09138/2011 – C7-0163/2011 – 2011/0050(NLE))	41
2013/C 227 E/15	Zużyty sprzęt elektrotechniczny i elektroniczny ***II Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (przekształcenie) (07906/2/2011 – C7-0250/2011 – 2008/0241(COD)) P7_TC2-COD(2008)0241 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 19 stycznia 2012 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)	41 42
	ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ	43
2013/C 227 E/16	Wprowadzanie do obrotu i stosowanie produktów biobójczych ***II Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (05032/2/2011 – C7-0251/2011 – 2009/0076(COD)) P7_TC2-COD(2009)0076 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 19 stycznia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych	43 44
	ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ	44

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL